

HALKIN YOLU 9

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

12 NİSAN 1977 / 250 KURUŞ

SEÇİMLERDE BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ TÜM YURDA YAYALIM

ERKEN SEÇİM VE PROLETER DEVRİMCİLERİN TUTUMU

Hızlanan siyasi gelişmeler şimdi 77 genel seçimlerinin 5 haziran'da yapılması kararının alınmasına vardı. Çeşitli güçler neden erken seçim istiyorlar? Seçimden ne bekliyorlar? Devrimci proleteryanın seçimlerde tutumu ne olmalıdır?

SEÇİMLER HANGİ ŞARTLARDA YAPILMAKTADIR?

Erken seçim için başta MC'nin başı Demirel'in, Türkeş'in, Feyzioğlu'nun çabalarının ardında iki süper devletin ülkemiz üzerinde kızışan hegemonya mücadelesi, buhranın her geçen gün derinleşmesi yüzünden hâkim sınıflar arasında çelişkilerin artması, hâkim sınıfların mevcut hükümetle ülkeyi yönetmekte güçlük çekmeleri yatmaktadır.

ABD emperyalizminin temsilcilerinin ziyaretleri, Rusya'yla yapılan anlaşmalarla iki süper devletin ülkemizi yağmalama mücadelesi daha da kızışmaktadır. Bu hegemonya mücadelesine bağlı olarak Kıbrıs ve Ege sorunları yeniden alevlenmektedir. Hızlanan enflasyon, kredi darlığı, birçok maddenin kıtlığının çekilmesi, artan pahalılık ve işsizlik ise, ekonomik buhranın giderek derinleştiğini göstermektedir.

Bu durum, hâkim sınıflar arasındaki çıkar çatışmalarını artırmaktadır. ABD emperyalizmi ve hâkim sınıfların geniş kesimleri, öte yandan bir CHP iktidarını kendine daha elverişli gören Sovyet sosyal emperyalistleri ve işbirlikçileri bir an önce seçim yapılmasını istemektedirler. MC fiilen dağılmıştır ve işlemez durumdadır. İki süper devlet ve işbirlikçileri, değişik amaçlar ve hedeflerle, durum daha vahimleşmeden, bir an önce MC yerine, kendi çıkarlarına hizmet edecek yeni bir parlamento, yeni bir hükümet istemektedirler.

Emperyalizmin uşağı halk düşmanlarının ikinci hedefi halkın muhalefetini bastırabilmektir. Ardında ülkenin süper devletlere daha fazla satılması, kölelik ve daha fazla sömürü yatan "kalkınma" edebiyatıyla Demirel meydanlarda "Halktan yeni bir güç almamızın zamanı gelmiştir" demektedir. Halkın muhalefetini bastırabilmek için azgınca halka saldıranlar, şimdi her türlü faşist hile ve sahtekârlıkla köşe başlarını tuttukları, aceleci, gürültüye getirilmiş bir seçimle faşist diktatörlüğü bir ölçüde gizleyebileceklerini, halkın muhalefetinin yükselmesini engelleyebileceklerini ummaktadırlar.

CHP'NİN TUTUMU

"Kurşunlara oylarla karşı duracağız" demektedir, CHP yöneticileri. Oysa emperyalizmin talanına, hâkim sınıfların sömürü ve zulmüne oylarla değil, halkın yenilmez gücüyle karşı durulabilir. Sömürü ve zulüm halkın fedakâr, kararlı mücadelesiyle yıkılabilir. Ama CHP yöneticileri halkın bugün yer yer düzenin sınırlarını aşan muhalefetini, Uşak'ta, Malatya'da

Devamı sayfa 3'de

FAŞİST VE SOSYAL FAŞİST BASKILARA SON DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK

ALMANYA'DA VE İSVEÇ'DE İŞÇİLER VE ÖĞRENCİLER KAMPANYAMIZI DESTEKLİYORLAR.

Almanya ve İsveç'te Türkiyeli ve yabancı işçi ve öğrenciler "Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük" kampanyamızı desteklediklerini bildirmekte ve kampanyamızın hedeflerini belirleyen bildirileri imzalamaktadırlar. Kampanyamızın ortak bildirisi Türkçe ve Almanca olarak Almanya'da dağıtılmış ve Köln, Bonn, Duisburg, Aachen, Bielefeld, Wuppertal, Hagen ve diğer şehirlerinde 36 Alman ve yabancı ve toplam 104 Türkiyeli işçi ve öğrenci, ayrıca İsveç'in Upsala şehrinden 13 Türkiyeli işçi ve öğrenci kampanyamızı desteklediklerini bildirmişlerdir.

Wir, mit den untenstehenden Unterschriften, unterstützen die Kampagne "Schluss mit den faschistischen und sozial-faschistischen Unterdrückungen! Freiheit für die revolutionär-patriotische Presse!".

- DIE FESTNAHME DER VERANTWORTLICHEN REDAKTEURE MUSS AUFHÖREN !
- DIE FESTGENOMMENEN REDAKTEURE MÜSSEN FREIGELASSEN WERDEN !
- DIE MILITÄRGERICHTE KÖNNEN DIE PRESSE NICHT VOR GERICHT STELLEN !
- SCHLUSS MIT DER FASCHISTISCHEN UND SOZIAL'FASCHISTISCHEN UNTERDRÜCKUNG GEGEN DIE REVOLUTIONÄR-PATRIOTISCHE PRESSE !
- FREIHEIT FÜR DIE REVOLUTIONÄR-PATRIOTISCHE PRESSE !

Vorname, Name	Beruf	Adresse	Unterschrift
Y. Hassani	Student	5 Köln Bachemer...	[illegible]
Franz Zipperer	-"-	Thielenstr. 26, 5000 KÖLN 30	Franz Zipperer
Brigitte Klasen	"	Thielenstr. 26, 5000 Köln 30	Brigitte Klasen
Lisa Zipperer	Bankangestellte	Hans-Sachs-Str. 23 5 Köln 41	Lisa Zipperer
[redacted]			

Aşağıda imzaları bulunan bizler, "Faşist ve Sosyal Faşist Baskılara Son! Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük!" kampanyasını destekliyoruz.

-YAZIİŞLERİ MÜDÜRLERİNİN TUTUKLANMASINA SON VERİLSİN!
-TUTUKLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRLERİ SERBEST BIRAKILSIN!
-ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ!
-DEVRİMCİ YURTSEVER BASIN ÜZERİNDEKİ FAŞİST VE SOSYAL FAŞİST BASKILARA SON!
-DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

Adı, soyadı	İşi	Adresi	İmza
Mehmet Koç	işçi	Kantorsgatan 56	[illegible]
Hakkı Sağlam	işçi	kantorsgatan 36 75261 Uppsala - İsveç	[illegible]
Ahmet Sertan	Talebe	Semanders väg 4-531	[illegible]
Hamo Acar	Talebe	Semanders väg 3.138	[illegible]
Hasır Türkoğlu	işçi	Semanders väg 6-552	[illegible]

Schluss mit den faschistischen und sozial-faschistischen Unterdrückungen! Freiheit für die revolutionär-patriotische Presse in der Türkei!

Der Kampf gegen die Supermächte und ihre Handlanger, die Faschisten und Sozial-Faschisten, wächst überall im Lande und verstärkt sich. Die revolutionär-patriotische Presse ist dabei der untrennbare Bestandteil und der Wegweiser dieses Kampfes. Die faschistische und sozial-faschistische Unterdrückung über sie nimmt immer mehr zu. Die faschistische Diktatur verschärft, gemeinsam mit der Unterstützung der Sozial-Faschisten, ihre Unterdrückungsmaßnahmen gegen die revolutionär-patriotische Presse:

1.) Fast jede Nummer der revolutionär-patriotischen Zeitungen und Zeitschriften wird beschlagnahmt.
2.) Die verantwortlichen Redakteure werden festgenommen. Die Verleger werden, obwohl sie überhaupt keine juristische Verantwortung zu tragen haben, unter Aufsicht gestellt und oft zur Staatsanwaltschaft vorgeladen.
3.) Die Militärgerichte eröffnen in völlig ungesetzlicher Weise Untersuchungen gegen die verantwortlichen Redakteure, nehmen sie fest und stellen sie vor Gericht.
4.) Die Verteilung der Zeitungen und Zeitschriften wird verhindert, die Polizei beschlagnahmt diese vielerorts gegen das geltende Recht, und unterdrückt die Leser außerhalb jeder juristischen Legitimation.
5.) Die Verkaufsstellen und die Leser werden durch Faschisten und Sozial-Faschisten bedroht und werden sogar von ihnen angegriffen.

Das Ziel aller dieser Unterdrückungsmaßnahmen und der Angriffe ist, die revolutionär-patriotische Presse zum Schweigen zu bringen, und zu verhindern, daß sie konsequent den Weg des Kampfes unseres Volkes gegen die Supermächte und ihre Handlanger, die Faschisten und Sozial-Faschisten, für Unabhängigkeit und Demokratie aufweist. Die faschistische Diktatur greift alle demokratischen Rechte und Freiheiten des Volkes an, insbesondere greift sie auch das in den jahrelang dauernden Kämpfen erkämpfte Recht auf Presse-Freiheit an.
Die revolutionär-patriotische Presse ist der demokratischste und wahrhaft patriotische Teil der Presse. Wenn man die Presse-Freiheit verteidigen will, muß man gegen die revolutionäre Presse gerichteten Unterdrückunsmaßnahmen kämpfen. Die Presse-Freiheit zu verteidigen, gegen die revolutionäre Presse gerichteten Unterdrückunsmaßnahmen zu kämpfen, ist die Aufgabe aller Revolutionäre, Demokraten und Patrioten.
Wir, die Presseorgane mit den untenstehenden Unterschriften, erklären hiermit der Öffentlichkeit, daß wir gegen alle gegen die Presse und Presseangehörige gerichteten Unterdrückunsmaßnahmen und Angriffe kämpfen und diesen unseren Kampf in Form einer Kampagne durchführen werden.

Unsere Kampagne beabsichtigt:

1.) Ein Ende der Festnahme der verantwortlichen Redakteure und Freilassung unserer festgenommenen Freunde,
2.) Einstellung aller Gerichtsverfahren der Militärgerichte gegen die Presse,
3.) Ein Ende der Beschlagnahme der Zeitungen und Zeitschriften,
4.) Zurückschlagung der Angriffe der Faschisten und Sozial-Faschisten zu erreichen.

Nur das Eintreten der breiten Volksmassen für Recht und Freiheit stellt eine wirkliche Gewähr für alle demokratischen Rechte und Freiheiten dar. Und nur der Kampf unseres werktätigen Volkes selbst wird die Sicherung der Presse-Freiheit sein. Wir rufen alle Revolutionäre, Demokraten und Patrioten auf, unsere Kampagne zu unterstützen.

- Die FESTNAHME DER VERANTWORTLICHEN REDAKTEURE MUSS AUFHÖREN !
- Die FESTGENOMMENEN REDAKTEURE MÜSSEN FREIGELASSEN WERDEN !
- Die MILITÄRGERICHTE KÖNNEN DIE PRESSE NICHT VOR GERICHT STELLEN !
- SCHLUSS MIT DER FASCHISTISCHEN UND SOZIAL-FASCHISTISCHEN UNTERDRÜCKUNG GEGEN DIE REVOLUTIONÄR-PATRIOTISCHE PRESSE !
- FREIHEIT FÜR DIE REVOLUTIONÄR-PATRIOTISCHE PRESSE !

Dost Halkın Yolu'na,

İmzaları aşağıda bulunan bizler, "Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük" kampanyasını destekler, devrimci uğraşınızda sizinle beraber olduğumuzu bildiririz.

13 Arkadaş adına
Kèkè Bro
UPPSALA-İSVEÇ

YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK VE MEHMET ÇERİK'E ÖZGÜRLÜK!

Biz İslahiyeli yurtsever anti-faşist Liseli Gençlik ve LİSE-DER olarak yurtsever devrimci basına ve HALKIN YOLU yazı işleri müdürü olarak tutuklanan Mehmet Çerik yoldaşımıza yapılan tüm baskıları protesto ederiz. Halkın Yolu'na yapılan tüm baskıları nefretle karşılıyoruz.

İSLAHİYE LİSE-DER
Yönetim Kurulu Başkan
SÜLEYMAN ÇILGIN

YURTSEVER, DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK

Faşist diktatörlük tüm devrimci yurtsever basın üzerindeki baskılarını yoğunlaştırıyor.

Biz Adana Kız Lisesi öğrencileri olarak bu baskıları protesto ediyor, Gazetemiz Halkın Yolunun yazı işleri müdürü Mehmet Çerik'in serbest bırakılmasını istiyoruz.

YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL - FAŞİZM!
YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

ADANA KIZ LİSESİ'nden
Bir Gurup Devrimci

Προλετάριοι ὅλων τῶν χωρῶν, καταπιεζόμενα ἔθνη καί λαοί ἑνωθεῖτε!

ΛΑΪΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Γιά τήν Ἐθνική Ἀνεξαρτησία, τό Σοσιαλισμό μέ τή Λαοκρατία!

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ (Ε.Κ.Κ.Ε.)

Διεύθυνση: Πλατεία Κουμουνδούρου 8 — Τηλ. 3219.931 Χρόνος 2ος — Ἀριθ. φύλλου 93 — Παρασκευή 1 Ἀπρίλη 1977 Τιμή Δρχ. 5

"TÜRKİYE'DE İLERİCİ BASINI EZMEK İÇİN YENİ GİRİŞİMLER"

"Yunanistan Devrimci Komünist Hareketi (E.K.K.E.) nin yayın organı Laykiya Gones (Halkın Mücadelesi)'in 23 Mart 1977 tarihli sayısında Gazetemizin yazı işleri müdürü Mehmet ÇERİK'in tutuklanması duyurulmakta ve arkadaşımızın serbest bırakılması Yunanistan işçi sınıfı ve halkı adına talep edilmektedir. Gazetenin haberi şöyledir:

"Yurtsever devrimci gazete HALKIN YOLU'nun sorumlu yazı işleri müdürü Mehmet ÇERİK geçen Ocak ayında mahkeme kararıyla tutuklandı. Mehmet Çerik "komünizm" propagandası ve "bölücülük" yaptığı nedeniyle tutuklanmıştır. Fakat esas hedef Türkiye halkının demokratik haklarının ve iki süper devlete karşı yürüttüğü yurtsever, anti-hegemonist mücadelenin bastırılmasıdır.

Biz Yunanistanlı Komünistler, işçi sınıfı ve halkımız Türkiye halkıyla beraber yurtsever Mehmet ÇERİK'in serbest bırakılmasını talep ediyoruz.

TÜRKİYE'DE DEMOKRATİK, ANTİ-HEGEMONİST BASIN ÜZERİNDEKİ BASKIYA SON!

BUNDAN BÖYLE "HALKIN YOLU" HAFTADA BİR ÇIKACAKTIR. OKURLARA DUYURURUZ.

HALKIN YOLU: *HAFTALIK SİYASİ GAZETE * SAHİBİ: SADUN SÖNMEZ * SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ALAATTİN ŞAHİN * YÖNETİM YERİ: Çatalçeşme Sok. 4/23, Cağaloğlu - İstanbul * ABONE VE YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 550 Sirkeci - İstanbul * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * ABONE ŞARTLARI: Yurtiçi yıllık 120 TL. 6 aylık 65 TL. Yurtdışı yıllık 200 TL. 6 aylık 100 TL. * ÖDEMELER İÇİN POSTA ÇEKİ HESABI: SADUN SÖNMEZ 102547.*

"Yurtsever anti-faşist LİSELİ GENÇLİK" ÇIKTI...

"Faşist eğitim sistemine karşı mücadele bayraklarını yükseltelim." (...)

"YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER!

Liseli gençliğin faşist eğitime karşı mücadelesini destekleyin.

ANALAR, BABALAR!

Oğullarınıza, kızlarınıza sahip çıkın, onların mücadelesini destekleyin!"

YURTSEVER DEMOKRATİK EĞİTİM ÜZERİNE

"Bu ders yılında, biz devrimci ve yurtsever gençlik, faşistleşen eğitimi protesto hareketlerine giriştik. Mücadelemize çok sayıda veli, öğretmen ve halk da katıldı ve destekledi. Mücadelemiz halka maloldu.

Hiç unutmamamız gereken şudur ki, ders kitaplarında yer alan fikirler sadece bu hükümete ve bugüne ait bir olay değildir. Sınıflı toplumda, sınıflara hizmet etmeyen hiçbir şey yoktur ve eğitim de, daima hâkim sınıfların çıkarlarına hizmet eder." ....

"Tarih, geçmişe karışmış bir olgu değildir. Çeşitli milliyet lerden halkımızın yüzyıllarca sömürücü zalimlere toprak ağalarına karşı şanlı bir mücadele tarihleri vardır." ... Ve halkımızın yüzyıllardır süren şanlı mücadelesi ya ders kitaplarında yer almamakta, ya da "eşkiya-çapulcu" ayaklanmaları olarak anlatılmaktadır. Faşistler halkımızın mücadelesine bugün de böyle diyorlar. Gerçekleri öğrenmememiz için, kafamızı saçma sapan düşüncelerle dolduruyorlar, halk düşmanları ve vatan satıcılarını kahraman diye gösteriyorlar ki, tarihi yaratan biricik güçün halk olduğunu gizleyebilsinler."

KÜRT DİLİ VE KÜLTÜRÜ ÜZERİNDEKİ YASAKLARA SON! YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZIN VE GENÇLİĞİNİN BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ! ERKEK VE KIZ OKULLARI AYRIMI KALKSIN! OKULLAR KARMA OLSUN! YURTSEVER ANTİ-FAŞİST LİSELİ GENÇLİK OLARAK HALKIMIZ İÇİN FEDAKARCA MÜCADELE EDECEĞİZ! KAHROLSUN FAŞİST EĞİTİM! YAŞASIN YURTSEVER DEMOKRATİK EĞİTİM!

yurtsever anti-faşist LİSELİ GENÇLİK

YURTSEVER DEMOKRATİK EĞİTİM İÇİN İLERİ!

ÇIKTI

ERKEN SEÇİM VE PROLETER DEVRİMCİLERİN TUTUMU

12 nisan 1977

Antep'te yükselen aktif direnişi 4 yılda bir sandığa atılan oya indirgeyerek, halkın yükselen mücadelesini devrimci hedeflerden saptırmaya, bağımsızlık ve özgürlük kavgasını düzenin sınırları içinde ___ masum isteklere indirgemeye çalışmaktadırlar.

CHP yöneticileri miting alanlarını dolduran işçilerin, köylülerin, tüm çalışanların bağımsızlık, özgürlük ve toprak taleplerine sırt çevirmekte, Kürt ulusunun özgürlüğe kavuşmasını ağızlarına bile almamaktadırlar. CHP yöneticileri yalnız bununla kalmıyorlar, onlar seçimler öncesi Rus işbirlikçisi sosyal-faşistlerle yakınlaşmayı artırmışlardır. Bu yakınlaşma halkın yararına değil,aksine halka karşı bir işbirliğidir.Çünkü sosyal - faşistlerin emeli ülkemiz üzerinde Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonya kurmasıdır. Onlar kısa vadede doğrudan sosyal - faşist iktidar imkânını pek çözemediklerinden bu dönemde sosyal emperyalizme daha geniş mevziler kazandıracak bir hükümet istemekte, bu yolda CHP'yi bir basamak olarak kullanmayı hesaplamaktadırlar.

Devrimci hareketin, halkın mücadelesine öncülük edememesi, halkın mücadelesinin hâlâ kendiliğinden yükselmesi karşısında bugün sayı olarak geniş kitleler CHP'yi desteklemektedir, ama bu destek içinde çoğu kez kuşkuyu da taşıyan bir destektir. Bugün, düne göre kitlelerin mevcut düzene karşı mücadelesi CHP'nin muhalefetinin sınırlarını yer yer aşmakta ve devrimci talepler etrafında yükselmektedir.

İşte CHP yöneticilerini erken seçime iten, halk kitlelerinin daha fazla devrimci siyasete açılmalarını önlemek, onların memnuniyetsizliğini ve isteklerini düzenin sınırları içinde tutmaktır.

CHP yöneticilerinin faşizmle ve emperyalizmle uzlaşmaları, ülkesinin bağımsızlığını ve halkının özgürlüğünü isteyen herkes için öğretici olmalıdır. Şu bilinmelidir ki,halkın mücadelesine sırt çevirerek, halk düşmanlarıyla uzlaşarak yurtsever ve demokrat olunamaz. Gerçek yurtseverlik ve demokratlık, halkın bağımsızlık ve demokrasi taleplerini kararlılıkla savunmak ve bu uğurda mücadele etmektir. İki süper devlete, faşist diktatörlüğe, sosyal faşizme ve milliyetler üzerindeki milli zulme karşı çıkmak, toprakların yoksul ve topraksız köylülere dağıtılmasını savunmaktır.

HALK KİTLELERİ SEÇİME NASIL BAKIYOR?

Proleter devrimcilerin henüz halkın mücadelesine önderlik edememeleri ve reformizmin kitleler üzerindeki yaygın etkisi yüzünden, kitleler içinde seçimle düzenin değişebileceği hayalleri yaygındır. Öte yandan çok zayıfta olsa halk düşmanlarının, "kalkınma" demagojilerinin bir ölçüde etkisi olmaktadır.

Ama tüm bunlara rağmen, iki süper devletin ülkemiz üzerindeki talanı, hâkim sınıfların sömürü ve zulmü arttıkça, halk kitlelerinin öfkesi ve muhalefeti birikmekte, halk kitleleri gün geçtikçe siyasete açılmaktadır. Reformizmin kendilerine kurtuluşu getirmeyeceği konusunda halk kitlelerinin ileri kesimlerinde kuşkular belirmiştir. Dahası, halk kitlesi zulüm ve sömürüye karşı sessiz kalmamakta, yer yer mücadeleye atılmakta, halk düşmanlarıyla göğüs göğüse mücadele ederek çoğu kez saldırganları püskürtmektedir.

Uşak'ta, Malatya'da halkın aktif direnişinden, miting alanlarındaki hareketliliğe kadar ülkenin dört bir yanında yükselen mücadele, halk kitleleri içindeki geniş siyasi uyanışın belirtisidir.

SEÇİM VE PROLETER DEVRİMCİLER

Seçimlerde iki süper devlet ve iş birlikçileri kendi çıkarları doğrultusunda, ayrı ayrı amaçlarla da olsa, bir gelişme beklemekte,yoğun faşist baskı ve terör ve sosyal faşist ihanetle seçimleri halkın muhalefetini bastırmanın bir aracı olarak kullanmayı hesaplamaktadır. Ama seçimde onların hesapları gerçekleşecek midir? Elbette hayır. Çünkü, iki süper devletin hegemonya mücadelesi öylesine kızışmış, hâkim sınıflar arasındaki çelişkiler öylesine artmış, buhran öylesine derinleşmiştir ki, seçimler iki süper devlet ve hâkim sınıflar açısından bırakın uzun vadede bir düzelmeyi, kısa vadede bile bir düzelme getirmeyecektir. Ayrıca seçim halk kitlelerinin hiçbir önemli sorununu çözemeyecektir. Tüm faşist teröre ve sosyal faşist sahte kârlığa rağmen seçimler, halk kitlelerinin daha fazla siyasete açıldığı, bir siyasi hareketlilik dönemi olacaktır. Halkın mücadelesi gerilemeyecek, aksine yükselmeye devam edecektir.

İşte yaklaşan seçimleri, halkın yükselen mücadelesinin Demokratik Halk Devrimi yolunda ilerletilmesi, halk düşmanları ve vatan satıcılarına karşı uzun süreli dişe diş kurtuluş mücadelesi için halkın güçlerinin toplanması için bir vesile olarak değerlendirilmesi proleter devrimcilerin seçimlerde izleyeceği tutuma bağlıdır.

Ülkemizde proleter devrimci hareket çok gençtir. Önemli bir seçim deneyi geçirmemiştir. Ciddi iç sorunları olduğu, hâlâ reformist ve maceracı eğilimleri içinde taşıdığı hesaplanırsa, proleter devrimciler seçimler meselesinde çok dikkatli ve titiz olmalıdırlar. Zaman çok azdır ve hâkim sınıflar yangından mal kaçırırcasına bir seçim yapmayı, her türlü araca başvurarak proleter devrimcileri ezmeyi ve tecrit etmeyi tasarlamaktadırlar. Proleter devrimciler ne "sol" bir rota izleyerek kitlelerden kendilerini tecrit etmeli, ne de sağ bir rota izleyerek yoğun seçim atmosferi içinde kaybolup, kitlelerde reformist hayallerin daha fazla yayılmasına yol açmalıdırlar.

PROLETER DEVRİMCİLERİN SEÇİMLERDEKİ TUTUMU NE OLMALIDIR?

Proleter devrimcilerin halkın mücadelesine henüz öncülük edemedikleri ve halkın doğrudan iktidarı almak için mücadeleye atılacağı bir devrimci durumun olmadığı, aksine kitlelerin seçime ilgi duydukları, reformizmin etkili olduğu bir dönemde seçimleri boykot etmek hatalıdır. Bugünkü şartlarda boykot taktiği izlemek, devrimcilerin kendilerini kitlelerden tecrit etmelerine, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin demagojilerinin halk kitleleri üzerinde etkili olmasına yol açar. Bugün için "sol" olan bu gibi tutumlarla proleter devrimciler mücadele etmelidirler.

Öte yandan halkın mücadelesine öncülük edememesine rağmen, proleter devrimci hareket güçlenmekte, tüm baskı ve teröre rağmen halkın mücadelesi yükselmektedir. Bu şartlarda proleter devrimcilerin izleyeceği yol yalnız bir veya bazı kısmî talepler için başka bir siyasi parti veya grubu desteklemek de olmamalıdır. Bu tutum kitleler içinde reformist hayaller yayar, kitlelerin devrimci talepleri benimsemelerini önler. Bu reformculuk ve kuyrukçuluk olur, seçim döneminde belirebilecek bu eğilimlere karşı da proleter devrimciler uyanık olmalıdırlar.

Öyleyse proleter devrimcilerin seçimlerde tutumu ne olmalıdır?

Proleter devrimcilerin tutumu, geniş bir siyasi hareketlilik dönemi olarak seçimleri, halkın devrimci muhalefetinin yükseltilmesi, devrimci taleplerin kitlelere maledilmesi ve halkın bağımsız güçlerinin yaratılması için her türlü imkân ve aracı kullanarak değerlendirmektir.

Bunun için proleter devrimciler, seçimlerde temel devrimci taleplerle bugün kitlelerin savaşma azmini arttıracak en öne çıkmış kısmî taleplerini içeren bir programı temel almalı, en geniş halk kitlelerine bu programın maledilmesi için her türlü çalışmayı bu programın üzerine temellendirmelidirler.

Tüm proleter devrimciler biraraya gelerek, yalnızca program temelinde değil, eylemde de birleşmeli, seçimleri proleter devrimcilerin birliği yolunda, bir adım olarak değerlendirmelidirler.

Proleter devrimciler bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin temel devrimci talepleriyle, kısmî taleplerini içeren programın temellerinde tüm yurtsever, demokrat kişi,grup ve partilerle güçbirliği yapmalıdır.Güç birliğinin hedefi: İki süper devletin işbirlikçilerine karşı mücadelenin daha da güçlenmesine, en geniş bir biçimde teşhir ve tecrit edilmesine, devrimci-yurtsever safların da ha da genişlemesine, CHP yönetiminin izlediği iki süper devlet ve faşizmle uzlaşma çizgisinin teşhir edilmesine, devrimci-yurtsever güçlerin birliğinin gelişmesine hizmet etmelidir. Aynı zamanda seçimler halkın güçlerinin gelişmesine hizmet etmelidir. Aynı zamanda seçimler halkın güçlerinin birleştirilmesi ve Yurtsever Anti-faşist Halk Cephesi 'nin inşası yolunda bir araç olmalıdır.

Seçim döneminde faşist diktatörlük, halka karşı saldırı ve terörünü artıracak, sosyal-faşistler ihanetlerine yenilerini ekleyeceklerdir. Proleter devrimciler bu saldırı ve ihanetlere karşı en önde karşı durmalı, kitlelerin güvenini kazanmalı, faşizmin ve sosyal faşizmin hesaplarını özellikle reformcu CHP yöneticilerinin sosyal-faşistlerle olan uzlaşmasını teşhir etmelidirler. Bu mücadele içinde proleter devrimciler kitlelere, özgürlüğe ve bağımsızlığa seçimle değil, ancak kendi kollarındaki güçle emperyalizme ve faşizme karşı uzun süreli bir mücadeleyle ulaşabileceğini açıklamalı, halkın bu uğurda güçlerini toplaması için mücadele etmelidirler.

Seçimler aynı zamanda proleter devrimciler içinde bir sınav olacaktır. Proleter devrimciler seçim dönemindeki mücadelelerinde zaaflarını görecek, siyasetlerini ve güçlerini anlayacaktır.

Şimdi seçim her yerde, fabrikalarda, evlerde, kahvehanelerde, sokakta, tartışılmaktadır. Zamanı çok azdır. Hazırlıklı olalım.Güçlerimizi seferber edelim. Seçimleri halkın bağımsızlık ve özgürlük isteyen sesinin daha gür yükselmesi, halkın mücadelesinin Demokratik Halk Devrimi yolunda ilerlemesi için her alanda verilen mücadelenin bir parçası yapalım.

HALKIN YOLU

İki süper devlet ve işbirlikçileriyle uzlaşanlar hiç bir şeyi değiştiremezler

Ecevit yaptığı konuşmalardan birinde, seçimlerden, "oyların silahları susturduğu, halkın kendi iktidarını kurduğu yıl olacaktır" diye sözediyor. Halk kitleleri baskı ve zulümle uzun yıllar susturulamaz. Nerede zulüm varsa, orada buna karşı mücadele de vardır. Ancak karşı - devrimin silahlarını "oylarla susturmak" mümkün değildir. Hemen her fırsatta, kitlelerin zulme karşı devrimci mücadelesini frenlemeye ve engellemeye çalışan Ecevit, çoğu zamanda sık sık kitlelere olan güveninden söz etmektedir.

"Oyların silâhları susturması"ndan sözedenler, halkımızın devrimci mücadelesine büyük zarar vermektedirler. Emperyalist hakimiyete ve hâkim sınıfların karşı-devrimci şiddetine devrimci şiddetle karşı koyarak altedilebilir . Seçimler ve parlamento yoluyla, bir hükümet değişikliği ile halkın özgürlüğe kavuşabileceğinden söz edenler, emekçi halkın kurtuluşu konusunda boş hayaller yaymaktadırlar.

Şili'de, başında Allende'nin bulunduğu Halk Birliği İktidarı seçimle işbaşına gelmiştir. ABD emperyalizminin ve Şili hâkim sınıflarının çıkarlarına, bir ölçüde de olsa, darbe vurunca, Amerikancı faşist güçler bir askeri darbe ile halk birliği iktidarını devirdiler. Sosyal emperyalizmin hizmetkârı Şili revizyonist partisinin, kitleleri her bakımdan silahsızlandırarak Şili Halkı'na en büyük ihaneti yaptıkları,bu acı tecrübe gerek revizyonistlerin, gerekse o dönemde reklamını yapan sosyal demokrasi nin teorisyenlerinin yaydıkları görüşlerin, halklar için ne kadar zararlı olduğunu göstermekte dir.

Şili'deki faşist darbeyi kırarak yerine Ecevit, kendisinin Allende olmadığını söylemişti. Şimdi de Ecevit Türkiye'nin Şili'ye benzemediğini çünkü emperyalist tekellerin Şili'de bugüne kadar Türkiye'de çıkarları olmadığını ve aynı güçlüğün çıkmayacağını söylüyor. Seçilen bir hedefle, o hedefe varmak için tutulan yol arasında kopmaz bir bağ vardır. Seçimler ve parlamento yoluyla "düzeni değiştirmek" adı altında yapılanlar mevcut düzen içinde gerçekleştirilecek bir kısım reformlarla, aslında bu sömürü düzenini sürdürmekten başka bir şey olamaz. CHP yöneticilerinin izlediği emperyalizm, sosyal emperyalizm, faşizm ve sosyal faşizmle uzlaşma siyaseti, çeşitli milliyetlerden halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin gelişmesi ve güçlenmesine büyük zarar vermektedir. Ancak, CHP yöneticilerinin izlediği siyaseti reformiz - min çıkmaz bir yol olduğunu emekçi kitleler kendi tecrübeleri ile görecek, başta CHP tabanındaki kitleler olmak üzere mutlaka buna karşı çıkacaklardır. Sık sık halk kitlelerine güvenmekten söz eden Ecevit, her fırsatta hâkim sınıflara ve faşist militarist güçlere güven vermeye çalışmaktadır. Ecevit,iktidara gel mesinin hemen ertesinde, "Bir kısım etkili çevrelerden" ve onların görüşlerinin dikkate alınmasından söz ediyordu. Bu sözünü ettiği "etkili çevreler"bugün de vardır. Hâkim sınıflar ve faşist güçlere güven vermeye çalışarak "düzeni değiştirmek" mümkün değildir.

Aynı şekilde, Ecevit, "bağımsız bir dış politika"dan söz ederken de aynı tutum içindedir . Dış politikanın esasının, iki süper devlet arasındaki "denge" ve "detant"a göre çizmekte ve her iki süper devlete de güven vermenin tutumunu benimsemektedir.Halkımızın ve dünya halklarının baş düşmanları en büyük sömürücü ve zalimleri olan iki süper devlete güven vererek "bağımsız bir dış politika" yürütülebilir mi? Ülkemiz üzerindeki emperyalist tahakküme, sosyal emperyalistlerin ortak yayılma ve tahakküm emellerine kararlılıkla karşı çıkılmadan ülkemizin bağımsızlığı gerçekleşebilir mi? Ecevit'in Kıbrıs ve Ege karasuları konusunda şöven bir siyaset izleyerek ırkçı-faşist güçlerle yarışmasının dışında MC'nin dış politikasına ciddi bir eleştiri bile yoktur . Yıllardır ülkemizi ABD emperyalistlerine peşkeş çekenlerin,son yıllarda, aynı zamanda ülkenin kapılarını sosyal emperyalistlere de açmasına bir itirazı olmadığını ve iktidara geldiklerinde bunu daha da geliştireceklerini, söylemektedir. Sovyet sosyal emperyalizminin işbirlikçisi revizyonistler, bir CHP iktidarından efendilerinin Türkiye üzerinde denetim kurma yoluyla önemli adımlar atabileceğini düşündüklerinden hararetle desteklemekte ve aynı zamanda CHP yöneticilerinin sosyal emperyalizme karşı uzlaşıcı siyasetinden yararlanarak güçlenmektedirler.

EMPERYALİSTLERİN PARMAĞI SADECE SEÇİMLERDE Mİ?

Erken seçim tartışmaları gündeme girdiğinden bu yana seçimlerin öne alınmasında emperyalistlerin parmağı olduğu, sık sık sözü edilen bir konu haline geldi.

ABD emperyalistleri, Türkiye ve Yunanistan arasındaki ilişkilerin düzelmesi ve NATO'nun güney-doğu kanadını güçlendirmek için büyük çaba harcanmaktadır.Yunanistan'ın tekrar NATO'ya dönmesini sağlamak için Türkiye'ye baskı yapmakta,Kıbrıs'ın bağımsızlık ve egemenliği ve toprak bütünlüğü üzerinden yapılan pazarlıklarda Türkiye'nin daha tavizkâr olmasını sağlamaya çalışmaktadır.Mevcut MC koalisyonu içindeki partiler arasında artan ihtilâf, hâkim sınıfların karşı karşıya oldukları güçlüklerin çözümünü daha da güçlendirmektedir. Ortak Pazar'la ilişkiler konusunda olduğu gibi, ABD emperyalizminin istekleri konusunda da önemli bir karar alınması mümkün olamamaktadır. Yabancı basın, Türkiye'ye gelen ABD Devlet Başkanı Carter'in özel temsilcisi Clifford'a, Demirel'in hükümet içindeki ihtilâfı ve özellikle MSP'yi ima ederek, "elim kolum bağlı" dediğini yazmaktadır. ABD ve "Ortak Pazar" ülkeleri, seçimlerin bir an önce yapılması konusundaki isteklerini çeşitli yollarla ima etmişlerdir.

Emperyalizme bağımlılık, her alanda olduğu gibi, ülkemizin, politik hayatına emperyalistlerin müdahalelerini de beraberinde getirmektedir. Bir çok önemli karar emperyalist ülkelerle gizli kapaklı temaslar sonucu alınabilmektedir. Yine geçmişte bazı emperyalist tekellerin AP'ni seçimlerde desteklemek amacıyla milyonlarca lira para dağıttıkları ayyuka çıkmıştı. 12 Mart faşist darbesinde ABD emperyalistlerinin rolü, şu örnekten aynı dönemde ABD'nin menfaatleri uğruna bir çırpıda haşhaş ekiminin yasaklanmasından belli değil midir?

Emperyalistler,bugün özellikle dünya hegemonyası için mücadele eden iki süper devlet dünyanın hemen hemen her bölgesindeki birçok ülkenin içişlerine müdahalelerde bulunmakta, darbe ve komplolarla denetim kurmaya çalışmakta, karşı-devrimci güçlerin faaliyetini desteklemekte ve teşvik etmekte, yoğun casusluk faaliyetleri yürütmektedirler. Şiddetlenen hegemonya mücadelesine bağlı olarak gerek ABD emperyalistlerinin hegemonyasının ve eskiden bu yana devam edegelen politik idarelerinin yanısıra son zamanlarda sosyal emperyalistlerinde politik müdahalesi artmakta,Türkiye'ye yönelik baskı şantajlara girişmektedirler. Özellikle son zamanlarda sosyal emperyalistlerin beşinci kolu revizyonistlerin faaliyetleri artmaktadır.

Seçimlerde yabancı emperyalist çevrelerin parmağı olduğunu söyleyenlere "yabancı emperyalist çevreler'in" Türkiye'nin hangi önemli meselesinde parmağı olmadığını sormak gereklidir. Bu durum ülkemizin yıllardır emperyalistlerce sömürülmesi ve yağmalanmasının, bağımsızlık ve egemenliğimizin çiğnenmesinin, emperyalizme bağımlılığın kaçınılmaz sonuçlarıdır.

Halklar için bağımsızlık ve özgürlük her şeyin üzerindedir.İki süper devletin giriştiği müdahaleler halkların ve üçüncü dünya ülkelerinin artan nefretini kazanmaktadır. Halkımızın devrimci mücadelesi, emperyalist tahakküme, 2 süper devletin ülkemizin içişlerine müdahale imkânı veren bugünkü duruma son vererek tam bağımsızlığı gerçekleştirecektir.

Demirel'in kalkınma demogojisi:

zulüm, sömürü ve köleliktir

Epey zamandır bir "kalkınma"edebiyatıdır gidiyor. Şatafatlı temel atma törenleriyle, işsizliği, hayat pahalılığını, emekçi kitlelerin artan sefaletini ve Türkiye ekonomisinin emperyalist devletlere olan ekonomik ve mali bağımlılığını gizleme imkânı yoktur.

Reklâmını yaptıkları temel atma törenleri için artık hangi kapıyı çalacakları, kime avuç açacaklarını düşünmekte, bir yandan çeşitli emperyalist ülkelerin parababalarını ülkeye davet ederek, onlara "yatırımları için Türkiye'nin nasıl kârlı bir alan olduğunu" anlatmaya çalışmakta, aynı zamanda, sosyal-emperyalist milyarlık kredi ve "yardım" larına cankurtaran simidi gibi sarılmaktadırlar. Gerçekte Türkiye ekonomisi iflâs halindedir.

Derinleşen ekonomik buhranın yükü, emekçi halkın sırtına binmektedir. Hızla artan enflasyon, zamlar, vergiler emekçi kitlelerin yaşama şartlarını daha da kötüleştirmektedir. Emekçi kitleler için hayat daha da çekilmez hâle gelmektedir. İki milyonu çok tan aşan işsiz sayısını artık resmi ağızlar da gizleyememektedir. Demirel'lerin "kalkınma" demagojisi emekçi kitleler için artan sömürü, işsizlik,yoksulluk ve açlıktan başka birşey değildir. Onlar, gelecek yıllara ait yüksek rakamlar ve demagojilerle, akılları sıra kitleleri hayal âlemine sürükleme ve bugünü unutturma çabasındadırlar.

Bunca gösterişli törenlerle te meller atılmakta, "kalkınma" edebiyatı sürdürülmektedir. Peki bu değirmenin suyu nereden gelmektedir? "Kalkınma" adı altında emperyalist ülkerlere boğazına kadar borca batılmış ve "borç" faizleri bile ödenemez durumundadır. Yıllardır emperyalistlerce ülkemizin talan edilmesi "kalkınma" diye gösterilmiştir. Bugün yine emperyalistlere ve sosyal - emperyalistlere avuç açılmakta, onlardan alınan kredi ve "yardım" larla ekonomik bunalım önlenmeye çalışılmaktadır. Alınan borçlarla kısa vadede bir kısım "dar boğazlardan" çıkılması başarı diye gös terilmektedir. Ancak emperyalizme ekonomik ve mali bağımlılık, emperyalist sistemin buhranının derinleşmesi şartlarında, bu sömürü sisteminin tabiatından gelen "dar boğazlar" ın, işsizlik ve enflasyonun yoğunlaşması kaçınılmazdır. Alınan bir kısım önlemler geçici olmaktadır. Ekonomik buhranın daha da derinleşmesinden,emperyalist sömürünün daha da artmasından başka bir anlam taşımamaktadır.

Geçmişte özellikle Amerika Birleşik Devletleri emperyalizminin sömürü ve yağmasını hararetle savunanlar, ekonomik buhrandan çıkış yolu olarak günümüzde sosyal-emperyalistlerin desteğine özellikle ihtiyaç duymaktadırlar.

Emperyalistlere olduğu gibi sosyal-emperyalistlere de elini kaptıran kolunu kolay kurtaramaz. Şimdiye kadar, emperyalistlerin kredi, "yardım" ve yatırımları, ülkemizin bağımsızlık ve egemenliğinin peşkeş çekilmesini de beraberinde getirmiştir. Sosyal-emperyalistler de, ekonomik bakımdan muhtaç gördüğü için daha şimdiden baskı ve şantajlara girişmekte, Türkiye üzerinde hegemonya kurma emellerini ortaya koymakta, siyasi nüfuzunu arttıracak bir anlaşmanın imzalanmasını ısrarla öne sürmektedir.

Hakim sınıfların sözcülerinin, yalanları gerçekleri gizleyemez. Bol bol reklâmını yaptıkları "kalkınma" ve diğer demagojilerinin altında yatan şey, halk kitleleri için işsizlik, pahalılık, artan sömürü ve faşist zulümdür. Ülkemizin emperyalistlerce ve sosyal-emperyalistlerce sömürü ve yağmalanmasıdır.

sosyal faşist töb-der yönetimi URLA şubesini KAPATTI

TÖB-DER'in başına çöreklenen sosyal-faşist G.Gazioğlu kliği yurtsever, devrimci öğretmenlere 5 Şubat Ankara mitinginde başlattığı saldırıyı sürdürüyor. 20 TÖB-DER şubesinin yönetim kurullarına işten el çektirilmesini protesto eden Urla Şubesi yönetim kurulu da feshedildi. Rus işbirlikçisi Gazioğlu kliği saldırılarla,feshetmelerle yurtsever öğretmenlerin mücadelesini bastırabileceğini sanıyorsa aldanıyor. Her feshetme TÖB-DER saflarında yeni Urla şubeleri doğuracak; sosyal-faşist yüzlerini daha da açığa çıkaracaktır.

Aşağıda TÖB-DER, Urla Şubesi başkanlığının sosyal-faşist Gazioğlu yönetiminin saldırılarını protesto eden yazısını yayınlıyoruz. Urla Şubesindeki devrimci öğretmenlerin saldırılara boyun eğmeyen tavrı bütün öğretmenlere örnek olsun.

URLA TÖB-DER şubesi sosyal faşistleri PROTESTO EDİYOR

"HALKIN YOLU" Gazetesine;

Yirmi TÖB-DER Şubesi TÖB-DER Genel Sekreteri Mustafa Düzgün imzasıyla 2040/13 sayılı TÖB-DER şubelerine genelgede 5 şubat eylemlerindeki tavırlarından dolayı,

Gaziantep, Üsküdar, Uşak, Kırşehir, Bâla, Kayseri, Pazar, Mazgirt, Hozat, Pülümür, Pertek, Seyitgazi, Afşin, Sungurlu, Kangal, Dursunbey, Akçadağ, İnebolu, Eşme, Viranşehir şubelerinin kapatıldığı açıklanmıştır.

Biz Urla TÖB-DER Yönetim Kurulu olarak bu kararı yanlış ve maksatlı buluyoruz.

Demokratik kitle örgütü olan TÖB-DER muhakkak ki görüş ayrılıklarını da barındıracaktır.

TÖB-DER'in genel merkezine çöreklenen revizyonist Gültekin Gazioğlu yönetimi kendi tekkeci ve çıkarcı görüşlerini TÖB-DER'e hakim kılmaya çalışmaktadır. TÖB-DER içindeki Proleter Devrimci görüşlere tahammül edemeyen genel merkezin bu tavrı ve kararı anti-demokratik ve faşist bir uygulamadır.

Biz bu anti-demokratik ve faşist nitelikte kararı protesto ediyor ve kınıyoruz.

URLA TÖB-DER

Şb. Bşk.	*Yazman*	*Sayman*
Hüseyin DEMİRCİ	*Aydoğan ÖNGÖREN*	*Şerafettin*
Üye	*Üye*	

Zindanlar boşalsın, genel af!

Adana cezaevindeki yoldaşlarımıza selam!

Biz İzmir'den bir grup proleter devrimciyiz. Gazetemizde çıkan mektuplarınızı ilgiyle takip ediyoruz. Onlardan yeni bir direnme ruhu kazanıyoruz.Anlıyoruz ki artık direnişimiz daha da büyüdü ve emin, sadık savaşçıların elinde. Günden güne de büyüyor. Bu sağlıklı büyüme halk düşmanlarını daha da tedirgin etmekte, daha da azgınlaştırmakta. Ama onların çığlıklarını biz "çakalların uluması" diye görüyor ve mücadelemize daha da sıkı bir tarzda sarılıyoruz.

Onlar büyüyen direnişimizden, yaklaşan sonlarının, yıkılacak kalelerinin, saltanatlarının, mahvolacak dünyalarının acısını hissediyorlar... Ama umut bizdedir; yenilmeyen halkta ve O'nun Marksist yolundadır. Bu boş bir hayal değil artık; çünkü günden güne büyüyen kavgamızı her geçen gün daha da bilgili daha da disiplinli ve daha da savaşçı bir kararlılıkla sürdürüyoruz. Gün geçtikçe yeni fedakarlıklar,yeni mücadele biçimleri ile saflarına halkı topluyor. Artık yeni 15-16 Haziranlar uzak değil, tıpkı 1905 yenilgisinden sonra Rus Bolşevik Proleterlerinin dediği gibi: "Yeni 1905 ler gelecek"

İşte biz de bugün "yeni Profilolar, yeni 16 Haziranlar yaratacağız" diyoruz.

Ve bizler, sizin içeride sürdürdüğünüz mücadelemizden şu sonucun bir kez daha doğruluğunu görüyoruz.

"NE POLİS NE JANDARMA KURŞUNU, NE İŞKENCE TEZGAHLARI, KARANLIK

ZİNDANLAR HALKIN MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ!..."

Ve bizler bu mücadeleye en ufak katkısı olanları bile unutmayacağız. Ölen yoldaşlarımızı mücadelemizde yaşatacak, hapisteki yoldaşlarımızı en canlı parçalarımız sayarak sürdüreceğiz kavgamızı... Onların mücadele azminden aldığımız güçle bir kez daha hınçlı, bir kez daha öfkeyle yürüyeceğiz zulmün, haksızlığın üstüne. Onların hapislerini de, işkence tezgâhlarını da onların başlarına çalacağız.

DÜNYADA EN ONURLU ŞEY DEVRİM İÇİN ÖLMEKSE, BİZ DE BİR KEZ DAHA DİRENENLERE SELAM OLSUN DİYORUZ!

YIKILSIN ZİNDANLAR!

BÜTÜN SİYASİ VE DİĞER TUTUKLULAR BIRAKILSIN!

HALKIN YOLU'NA

Yurtsever, devrimci, demokrat öğretmen ve memurlar TÖB-DER TÜM-DER ve TÜTED'den, revizyonist yöneticiler tarafından ihraç ediliyorlar. TÖB-DER genel merkezi, yönetimleri devrimcilerin elinde olan şubeleri feshetmek örgütün bütünlüğünü, bağımsızlığını ve örgüt içi demokrasiyi yok etmektedirler.

Biz, yurtsever anti-faşist öğretmenler birliği, yurtsever devrimci öğretmen, devrimci derleniş gurubu, devrimci demokrat öğretmen gurupları bu tasfiye ve ihraçlara karşı birlikte mücadele etmeye karar verdik.

TÖB-DER, TÜM-DER ve TÜTED'deki bu anti-demokratik uygulamaları tüm halkımıza duyurup, onun da bu uygulamalara karşı çıkmasını sağlamak için bir imza kampanyası açmış bulunuyoruz.

Halkın Yolu'nunda bu kampanyamızı destekleyeceğine ve bu kampanyayı halkımıza duyuracağına inancımız tamdır.

SOSYAL-FAŞİSTLERİN OYUNLARINI BOZALIM!

ÖRGÜTLERİMİZE SAHİP ÇIKALIM!

Not: İmza kampanyasının metni ilişiktedir.

HALKIMIZA,

.....

TÖB-DER Genel Merkezi, 21 yurtsever ve devrimci şube yönetimini feshederek, yöneticilerini ve sayıları 100'ü aşkın öğretmeni örgütten atma planlarını yürürlüğe koymuştur.

Aynı şekilde TÜM-DER Genel Merkezi de devrimcilerin yönetimde bulunduğu şubelere baskılar yapmakta ve devrimci, demokrat, yurtsever memurları üyelikten tasfiye etmeye çalışmaktadır.

Bizler, aşağıda imzaları bulunan yurtsever, demokrat ve devrimciler olarak;

TÖB-DER, TÜM-DER ve diğer pek çok kuruluşta düşüncelerinden ötürü tasfiye edilmek istenen öğretmen, memur ve işçilerin yanında olduğumuzu belirtir, anti-demokratik ve özünde karşı devrimci olan bu girişimleri şiddetle protesto ederiz.

ADI SOYADI	MESLEĞİ	İMZA

Not: Toplanan imzaların P.K. 254 Ulus/Ankara adresine gönderilmesi gerekir.

YURTLARDAKİ POLİS TERÖRÜ GENÇLİĞİ YILDIRAMAZ

Geçtiğimiz günlerde Istanbulda polis, " arama yapıyoruz" bahanesiyle devrimci öğrencilerin kaldığı Site Yurdunun kapılarını kırarak yurda girdi, 500'e yakın öğrenci gözaltına alındı. Devrimci öğrenciler götürüldükleri I. Şubede dövüldü, işkence yapıldı. Devrimci öğrencileri yurtlarından atmak için, yıldırmak için işkence yapıldı.

Artık faşist ve polisler o kadar azgınlaşmışlardır ki bir gecede 500'e yakın öğrenciyi gözaltına alabilmektedir, dayak atmaktadır. Aynı gece devrimci öğrencilerin kaldığı Niğde yurduna önce polis, panzerle kapıları kırarak içeri daldı. İçerde bulduğu öğrencileri gözaltına almak üzere götürdü. Arkasından Sakarya yurdundan çıkan faşistler Niğde Yurduna ateş açtı ve yurdu benzin dökerek yakmaya giriştiler. Çevredeki halk, yangını söndürmeye çalışırken,polisler keyifle seyrettiler.

Polisler devrimcilerin yurtlarına baskın yaparken çelik yelekli, tomsonlu, panzerli tam teçhizattılar. Öğrencilerin eşyalarını alt üst ettiler.Faşistlerin kaldığı Sakarya, Kocaeli, Trabzon ve Maraş yurtlarına dokunulmadı. Burada mevzilenen,karargah kuran faşistler devrimcilerin yurtlarına saldırmak için yedekte duruyorlardı.

Hergün bir devrimciyi öldüren faşistler ne can güvenliğine de öğrenim özgürlüğünün olmadığı okullarda polislerle elbirliğiyle terör estiriyor, yurtlar bir gecede basılıp yüzlerce öğrenciyi gözaltına alıp dayak atıyor, işkence yapıyorlar. Onların bu yaptıkları yanlarına kâr kalmayacak. Onlar panzer, dayak,işkence ile öğrenci kitlesini yıldıramadıklarını gördükleri için böylesine azgınlaşıyorlar. Biz her türlü faşist saldırıya karşı yurtlarımıza sahip çıkacağız. Ve mücadelemizle halkın mücadelesine güç katacağız.

Yurtlarımızda barınma imkanımızı ortadan kaldırmaya kadar işi vardıran faşist saldırı,baskın, silahlı saldırı, eşyalarımızı tahrip edilmesine karşı bütün öğrenci kitlesi birleşelim, direnelim. Yurtlarımızı faşist saldırılara karşı koruyalım. Onlar ne kadar azgınlaşırsa çabaları boşunadır. Halkımız öğrenci kitlesinin yanındadır.

Daha önce Site yurdunu kapatma teşebbüsünü mücadelesiyle nasıl boşa çıkardı ise Site devrimci öğrencileri yurtlarını faşistlere bırakmayacaktır.

BUCA CEZAEVİNDE MAHKUMLAR FAŞİST ZULME İSYAN ETTİ

Mahkumlar üzerindeki faşist baskılar dayanılmaz bir hal almıştı. En rezil işkenceler mahkumlara yapılıyor, yeni işkence usulleri keşfediliyordu. Buca cezaevinde işkencenin bir şekli de torbaya mahkumla bir kedi konuyor, dayakla canavarlaşan kediye torbadaki mahkum parçalattırılıncaya kadar dövülüyor du. Bu işkenceyle bir mahkum komalık oluncaya kadar dövüldü. Daha akıl almaz baskı, işkence, hakaret Buca Cezaevinde cirit atıyordu. Bunlar iktidarlarını, hapishaneler, ordular, bürokrasi ile ellerinde tutan sömürücülerin nasıl aşağılık, gözü dönmüş katiller olduğunu gösteriyor. Cezaevine layık olan esas katiller, işkenceciler,rüşvetçiler, halkımızın ekmeğiyle kanıyla yaşayarak gün dolduranlar, elini kolunu sallayarak dolaşanlardır. Onlar, layık oldukları yere binlerce gadre uğramış horlanmış halkımız karşısında hesap vererek gönderileceklerdir.

Buca cezaevinde isyan ettirici eziyet ve faşist baskılara karşı mahkumlar topluca direndiler, karşı koydular. Ve cezaevlerinde de kendi kurtuluş yolunu her gün açıkça kavrayan, mücadelesinin ve düşmanlarının tek tek kişilerle olmadığını gören mahkumlar da cezaevlerinde mücadeleyi yükseltecekler dir. Dışardaki milyonlar onların acısına ortak oluyor, paylaşıyor. Heryerde "zindanlar boşalsın" diye haykırıyor. Doğru yolu gördükçe ve düşmanlarını tanıdıkça zulmün kale kapıları, kırılacaktır.

ZİNDANLAR BOŞALSIN!

BÜTÜN MAHKUMLAR SERBEST BIRAKILSIN!

Bu 1 mayıs'ta daha güçlü haykıralım:

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

HALKIN YOLU, 15 GÜNDE BİR ÇIKTIĞINDAN, 1 MAYISI, HALKIN KURTULUŞU VE HALKIN BİRLİĞİ İLE ORTAK DÜZENLEME ÇAĞRISINI, VAKİT GEÇİRMEKSİZİN DUYURMAK İÇİN, HALKIN KURTULUŞU 51. SAYIYA ŞU AÇIKLAMAYI VERMİŞTİR:

"Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği" nin 1 Mayıs işçi sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü'nü ülke çapında güçlü bir şekilde kutlama çağrısı ile Aydınlık ve Kürt marksist-leninistlerini ortak organizasyonun dışında bırakma kararlarını çelişkili görmekteyiz. Bu çağrıya hakim olan anlayışı doğru bulmuyoruz. Bu anlayış proleter devrimcilerin birliği konusundaki platform ve bu platforma dayanan önderlik ilkelerimize ters düşmektedir.

Ancak, bugün proletarya ve halkın güçlerini bölecek, böylece devrimci proleter akımı zayıflatacak ayrı bir kampanyayı da proletarya ve halka karşı sorumsuzluk olarak görüyoruz. Oysa ki, proletarya ve halka karşı sorumlu olmak da bir marksist-leninist ilkedir. Bu sebeple, bütün eleştiri hakkımızı muhafaza ederek bu kampanyaya katılıyoruz. Meselenin gelişimi ve bu konudaki ayrıntılı eleştirimizi önümüzdeki sayılarda yayınlayacağız.

Bu 1 Mayıs'ta dünyanın birçok ülkesinde işçi sınıfı aynı anda şartelleri indirecek, dilleri, ırkları, dinleri farklı ama inançları bir, davaları ortak olan çeşitli milletlerden işçiler biraraya gelecekler ve hep birlikte haykıracaklar; "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!" Bu büyük çağrı dünyanın bir ucundan bir ucuna kadar devrim dünyasının güçlerini, milyonlarca çalışan insanı, proletaryayı şevk le ayağa kaldıracaktır. İşte devrimin genç ve geleceği temsil eden güçleri; kuracağımız dünya sizlerin elleri üstünde yükselecek!..

Bizler, Türkiye proletaryası ve çeşitli milliyetten halkımız da dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarla ellerini birleştirmeli, kenetlemelidir, yaklaşan 1 Mayıs bayramını en geniş ve güçlü bir şekilde kutlamaya hazırlanmalıdır.

1 Mayıs bayramının çağrısı öylesine güçlü bir sestir ki, her yıl milyonlarca işçi kitlelerini ayağa kaldırmakta, ezilen yığınlarda kendilerini aşağılayan ve ezen zalimlere karşı mücadele isteği yaratmaktadır. Çünkü 91 yıl önce 1 Mayıs günü Amerikan işçi sınıfı 8 saatlik işgünü ve ücretlerin yükseltilmesi için ülke çapında bir genel grev başlattığında, kapitalizmin sömürü çarkında 14-16 saat çalışan çeşitli ülkelerin işçileri arasında bu mücadele geniş bir destek buldu. Ve haykırdılar: Yaşasın 8 saatlik iş günü! Bu mücadele, işçi kitlesini yalnızca ve tek başına kurtuluşa götürmeyen 8 saatlik çalışma ve ekonomik hakların elde edilmesi ile sınırlı kalmadı. Çünkü kendilerini yoksulluk ve sefalete iten, onları acıya boğan kapitalizmin sömürü ve vahşetine karşı 8 saatlik işgünü için birleşen, örgütlenen yığınlar, yine bu mücadele içinde bu çarkı yıkıp parçalayacakları günler için sınadı ve eğitildiler. 1 Mayıs'lar her yerde gelecek aydınlık günlerin hazırlık okulları oldular. 1 Mayıs burjuvazinin büyük tepkisi ve şiddeti ile karşılaştı. Sömüren sınıflar, 8 saatlik işgününü kabul etmek zorunda kaldıkları halde 1 Mayıs'lara düşmandır lar. O gün fabrikalarda, demiryollarında, karanlık izbe atölyelerde kin bilenir, ağızdan ağıza bir türküdür dolaşır, milyonlar kenetlenir.

Ülkemizde emperyalizme bağımlı büyük burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı geçmişte kutlanan 1 Mayıs'ları unutturmak, tarihin karanlıklarına gömmek istemektedir. Onların korktukları ve unutturmak istedikleri, Istanbul sokaklarında göğsüne kırmızı karanfiller takarak işçi tulumuyla yürüyen 1921'lerin ve daha sonra kutlanan 1 Mayıs'ların devrimci mirasıdır. Bu devrimci geleneğin yaşaması, canlandırılmasıyla her yanı çatırdayan, çelişkileri aladbildiğine derinleşen yarı-sömürge, yarı-feodal yapının yıkılışı hızlanacak, geçmiş devrimci geleneğine sahip çıkarak, proleterya, kendi birliğini ve dayanışmasını güçlendirecektir.

İşçi sınıfı birliğini güçlendirmeli, daha fazla işçiyi mücadeleye katarak, saflarını sıklaştırmalıdır. Küçük bir ekonomik hak için mücadelede işçilerin sınıf birliği ve dayanışması için bir adımdır. Çünkü bu mücadele de işçilerin kendi sınıfları ile sömürücü hâkim sınıflar arasındaki çıkar çatışmalarını daha açık ortaya çıkarır ve şiddetlendirir, geniş işçi kitlelerini eğitir, birleştirir. Bugün işçi sınıfının birliğinin ve dayanışmasının önündeki en önemli engel binlerce işçinin toplandığı Türk-İş ve DİSK 'in yönetiminin faşistlerin ve sosyal-faşistlerin elinde olmasıdır. Binlerce işçiyi birleştiren bu örgütlerde işçi sınıfı kitlesinin iradesi değil, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin sınıf çıkarları hâkimdir. Onlar işçi sınıfının birliğini bölmekte, mücadeleyi güçsüzleştirip, engellemekte ve baltalamaktadırlar. Faşist sendikacıların fabrikalara yerleştirdiği komandolar, işçilere saldırma, tehdit, katliam ve silah zoruyla işçileri yıldırmaya, bölmeye çalışarak can güvenliğini ortadan kaldırmışlardır. İşçiler can güvenliğini ortadan kaldıran faşist canilere karşı fabrikalarda örgütlü, kararlı bir mücadele yürüterek kendi birliklerini sağlayabilirler ve sağlamalıdırlar.

DİSK içindeki Rus işbirlikçisi revizyonistler, Profilo ve DGM'lerde olduğu gibi işçilerin direnişini kırmaya çalışırken, işçi sınıfının gelişen mücadelesi onları 1 Mayıs'ı kutlamaya zorluyor. Geçen yıl DİSK yöneticilerinin düzenlediği 1 Mayıs mitingine toplanan yüzbinler ülkemiz işçi sınıfı mücadelesi ve uyanışının eriştiği düzeyi ortaya koymuştur. İşte, işçi sınıfında bu devrimci canlanma DİSK içindeki sosyal-faşistlerin geniş yığınlarla çelişkilerini derinleştirmekte, onlar yığınların mücadelesinin kendi sosyal-faşist denetimleri dışında gelişmesinin önüne geçmek mücadeleyi kendi kontrolleri altına almak amacıyla 1 Mayıs'ta miting düzenlemekte, böylece de yığınların uyanışına ayak uydurmak zorunda kalmaktadırlar. Onlar 1 Mayıs'tan gelecekte Rus sosyal emperyalizminin çıkarlarını daha iyi kollayabilmek için bir zemin olarak yararlandılar. Yüzbinlerin toplandığı miting alanında sosyalizme ve uluslararası işçi sınıfının dayanışmasına küfrederek gerçekte işçi sınıfına düşman olduklarını ortaya koymuşlardır. Ama onların içine düştükleri çelişki de buradadır. Çünkü yeni yeni de olsa devrimci sloganların yığınlar arasında benimsenerek yaygınlaşmasının önüne geçemiyor, yada bu devrimci sloganların haykırılmasını engellemek için İGD'li sosyal-faşistlerin sopalarına ihtiyaç duyuyorlar. İşçiler revizyonistlerin, kendi mücadelesinin ve sınıfının birliğinin engeli olduğunu sosyalizmi kavrayarak ve öğrenerek, öte yandan da DGM'lere karşı genel grevde olduğu gibi yaşayarak öğreniyor.

İşçi sınıfı Türkiye devriminin kendine yüklediği önder rolü yerine getirebilmek için kendi sınıf birliğini sağlamalı, dayanışmasını güçlendirmelidir. Proleteryanın sınıf birliğini sağlamanın en önemli adımlarından biri sendikaların faşistler veya sosyal - faşistlerden temizlenmesi için mücadeleyi hızlandırmaktır. Bunun için en geniş yığınları 8 saatlik işgününün her zaman uygulanması, iş güvencesi ve can güvenliği, sendika hürriyeti gibi acil talepler uğruna mücadeleye seferber etmeliyiz. Her acil talebi elde ettiğimizde sağladığımız başarıyla, kitlenin desteğini alarak bütün işçileri sendikalarımızdaki düşmanları yıkma hedefi doğrultusunda örgütlemeliyiz. Onların ellerindeki mevzilerin ele geçirilmesi ve teker teker inatçı ve uzun bir çalışma ile fabrikalarda ve sendikalarda işçi kitlesinin devrimci iradesinin hâkim olmasıyla gelecek 1 Mayısları işçi sınıfına yaraşır şekilde kutlayacağız.

İşçi sınıfının eylemini bir üst düzeye çıkarabilmek; işçi ve yoksul köylülerin ileri unsurlarının proleterya partisini yaratmak için bir adım olan proleter devrimci hareketin birliğini sağlama mücadelesine daha sıkı sarılmayı gerektirir. Bu mücadeleye aktif olarak işçi ve yoksul köylülerin katılması Marksist-Leninist partinin yeniden yaratılması mücadelesini hızlandıracaktır. İleri işçi ve yoksul köylüler kendi sınıfının birliğini geliştirmek ve bütün halka önderlik edebilmenin tek ve gerçek bir Marksist - Leninist partinin yaratılmasıyla sağlanabileceğini bir an bile unutmamalıdırlar.

Profilo'da şehit vererek direnen işçinin, Uşak'ta faşistlerin üstüne yürüyen halkın, Korit'te ağalara karşı duran köylülerin, ezilen Kürt ulusunun mücadelesi ve tek tek süren her mücadele birleşmeli, örgütlenmeli ve tek bir bayrak altında toplanmalıdır. Toplanmalıdır ki, zulme karşı sıkılan milyonlarca yumruk, tek bir yumruk tek bir yürek olsun aynı hedefi vursun.

Bütün halk sınıflarının mücadelelerini tek bir hedefe yöneltecek, kitlelerin ileri unsurlarını, yiğit, fedakâr öncüleri bağrında toplayacak olan proleteryanın devrimci partisidir. Bu parti, işçi sınıfı ve çeşitli milliyetten halkımızın yıllardır süren mücadelesi ve geçmişin devrimci mirasına sahip çıkarak devrimci işçi ve yoksul köylülerin elleriyle yeniden yaratılacak.

İşçi sınıfının birliğini ve dayanışmasını güçlendirelim. 1 Mayıs işçilerin bütün bir topluma devrimde önderlik edebilecek tek sınıf olduğunu ortaya koyan bir gündür. O halde işçi sınıfının ve bütün halkın öncüsü proleterya partisini yeniden yaratma uğruna güçlerimizi birleştirelim. 1 Mayıs proleter devrimcilerin birliği yolunda bir adım olsun.

YAŞASIN 1 MAYIS! YAŞASIN ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ, DAYANIŞMASI! BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

Çitos-İş sendikasının mücadelesi yükseliyor

Çitos-İş sendikasının gün geçtikçe güçlenen mücadelesiyle ilgili yayınlanan bildirinin bazı bölümleri:

Çukurova Çimento Sanayi İşvereni ile Çitos-İş sendikası arasında 1 Nisan'da başlayacak toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde, işverene karşı sendikamızın önderliğinde TEK BİR YUMRUK OLALIM!

1 NİSAN'dan itibaren sendikamız çetin bir toplu sözleşme dönemine giriyor. Hepimizin bildiği gibi, devrimci bir sendika için, toplu sözleşme dönemi, mücadele dönemi demektir. Bu dönemde hepimize ağır görevler ve sorumluluklar düşmektedir. Toplu sözleşme döneminde ortak davamızın zaferle sonuçlanması için her türlü fedakarlığa hazır olmalıyız. İşverene karşı, haklı davamızın zafere ulaşması için bize düşen görevler nelerdir?

BİRİNCİSİ, gücümüzün birliğimizden doğduğunu hiç bir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız.. Özellikle toplu sözleşme döneminde, patronlara ve patron uşaklarına karşı, sendikamızın önderliği altında tek bir yumruk halinde birleşmeliyiz. Çelikten birliğimizi baltalamaya çalışan, işçiler arasına nifak tohumları saçan işçilerle sendika yönetimi arasındaki sarsılmaz birliği bozmaya çalışan her türlü işçi düşmanı, patron yanlısı tertiplere karşı uyanık olmalıyız. Sendikamıza çamur at maya kalkışan işçi düşmanlarına aman vermemeliyiz.

İKİNCİSİ, kendi bağrımızdan çıkan, işçi sınıfına hizmet ruhuyla dolu olan sendikamız önderlerine sonuna kadar güvenmeliyiz Sendikamıza dört elle sarılarak, ortak davamızın zaferi için yürüttükleri mücadeleye daima omuz vermeliyiz.

SENDİKAMIZIN TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ İLKELERİNİ KAVRAYALIM!

Sendikamızın toplu iş sözleşmesi döneminde bağlı kalacağı ve uygulamakta ısrar edeceği ilkeler şunlardır:

1 - Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin işçilere açık olarak yapılması:

Biz toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin işçilere açık olarak yapılmasını savunuyoruz. Toplu sözleşmenin her maddesi mutlaka işçilerin onayına sunulmalı ve onların damgasını taşımalıdır. Her işçi, bu toplu sözleşme bizim toplu sözleşmemiz diyebilmelidir. Biz, faşist ve sosyal-faşist sendika ağalarının işverenle kapalı kapılar ardında yaptıkları sarı toplu iş sözleşmesi geleneğini yıkacak, işçi sınıfının damgasını taşıyan, işçinin söz ve karar sahibi olduğu devrimci toplu sözleşme anlayışını kılacağız.

2 - İş güvenliği, toplu iş sözleşmesi ilkelerimizin bel kemiğini teşkil eder. Yarınımıza işten atılma korkusundan uzak olarak girmemiz, geleceğimizi güvence altına almamız, sendikamızın büyümesi ve güçlenmesi, iş güvenliğinin sağlam esaslara bağlanmasıyla mümkün olabilir. Bu sebeple biz, iş güvenliği ilkesinin hayata geçirilmesine büyük önem veriyoruz. Ücretlerimiz ne kadar yüksek olursa olsun eğer iş güvenliğimiz yoksa, bu bizim için hiç bir anlam ifade etmeyecektir.

3 - Daha iyi çalışma şartları ve daha yüksek ücretler, sendikamız, özellikle çimento, toprak ve seramik işkolunda, çalışma şartlarının insan sağlığına uygun bir hale getirilmesine, işyerlerinin elverişli çalışma şartlarına kavuşturulmasına büyük bir önem vermektedir. Öte yandan, hızla artan hayat pahalılığı karşısında, üyelerimizi insan onuruna yaraşır bir gelir ve ücret düzeyine kavuşturmak, sendikamızın başta gelen ilkelerinden birini teşkil etmektedir. Sendikamız önümüzdeki toplu iş sözleşmesi döneminde, bu ilkelerin gerçekleştirilmesi için vargücüyle çalışacaktır.

ADANA KAROSAN KAROMOZAIK İŞYERİNDEKİ GREV MÜCADELESİ İŞÇİLERİN ZAFERİYLE SONUÇLANDI!

Sendikamız, Adana'da kurulu Karosan Karomozaik işyerindeki, yirmidört işçi arkadaşımızı örgütledi. İşverenin, işçilerin taleplerini reddetmesi üzerine grev kararı aldı ve işçilerin dokuz gün süren grev mücadelesine başarıyla önderlik etti... Tek bir yumruk gibi birleşen işçilerin grev mücadelesine ancak dokuz gün dayanabilen işveren, sonunda dize geldi ve sendikamızda toplu sözleşmesi imzalamak zorunda kaldı.

BAĞIMSIZ ÇİTOS-İŞ'İN DEVRİMCİ-YURTSEVER VE İŞÇİDEN YANA SİYASETİ ETRAFINDA BİRLEŞELİM.

MİLLİ BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN BAŞINDA YÜRÜYELİM.

ÇİTOS-İŞ SENDİKASI
Tarsus

Ölümünün 18. yıldönümünde:
ŞEFİK HÜSNÜ YOLDAŞI ANIYORUZ.

Türkiye proleteryasının önderlerinden Şefik Hüsnü Yoldaş, 8 nisan 1959'da Manisa'da sürgünde öldü. Türkiye Komünist hareketi, önderini kaybedeli 18 yıl oluyor.

Şefik Hüsnü Yoldaş, bütün hayatı boyunca, komünizm davası uğruna yılmadan mücadele etti. Gerek burjuvazinin saldırıları, gerekse parti içindeki oportünistlerin ihaneti O'nu yolundan alıkoyamadı.

Şefik Hüsnü Yoldaş, gerek ülkemizde, gerek uluslararası komünist hareketin saflarında ortaya çıkan sapmalara karşı mücadele etti. Troçkizm'e karşı mücadelede Stalin'in yanında saf tuttu. Kemalizm kuyrukçusu kadro'culara karşı mücadele etti. Bugün, T"K"P revizyonistlerinin, Şefik Hüsnü Yoldaş'a saldırmaları boşuna değildir. O, günümüzde Sovyet revizyonistlerini sadakatle izleyen, T"K"P elebaşısı İ. Bilen gibilerinin oportünist görüşlerine karşı, geçmişte mücadele etti. İşte bütün bunlar nedeniyle, İ. Bilen revizyonistleri, Şefik Hüsnü Yoldaşı Türkiye komünist hareketi tarihinden, akıllarınca silmeye çalışmaktadırlar.

Şefik Hüsnü Yoldaş, 1928 yılında yapılan altıncı kongresinde Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi asil üyeliğine seçilerek, 1935 yılına kadar 7 yıl bu görevde kaldı. Daha sonra da Komintern'de görevde bulundu. O inançlı bir enternasyonalistti.

Şüphesiz Şefik Hüsnü Yoldaş'ın hataları vardı. Geçmişin hatalarının eleştirilmesi ve doğru dersler çıkarılması, proleter devrimciler için ihmal edilmemesi gereken önemli görevlerdir. Proleter devrimciler, geçmişin hatalarını eleştirmeli ve Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü'lerin önderliğindeki TKP'nin devrimci mirasına sahip çıkmalıdırlar.

Bütün hayatını Türkiye komünist hareketine adayan Şefik Hüsnü yoldaşın anısı ve mücadelesi, bu görevlere daha da sıkı sarılmamız için bir vesile olmalıdır.

Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü yoldaşların uğrunda mücadele ettikleri ve bütün bir hayatlarını adadıkları devrimci dava ergeç muzaffer olacaktır.

Tunceli halkı: "çocuklarımıza öğrenim özgürlüğü"

1) Bizler Mamiki mahallesi halkı olarak çocuklarımızın okuduğu Tunceli Lisesi'nin süresiz kapatılmasını şiddetle protesto ediyoruz. En kısa zamanda okulun öğrenime açılması talebinde bulunuyoruz.

2) Mahallemizin hemen aşağı tarafında bulunan komando askerlerinin her sabah üsten çıplak bir vaziyette mahallemizde eğitim yapmasını marşlar söylemesini kınıyoruz.

Bu iki maddeyi kabul ettiğimden açılan imza kampanyasını imza ediyorum.

TUNCELİ-MAMİKİ Mahallesinden 135 imza

İŞ GÜVENCESİ VE CAN GÜVENLİĞİ İÇİN MÜCADELEMİZİ YÜKSELTELİM

Istanbul'da Pancar Motor Fabrikasında olan, yüzlerce binlerce fabrikada, maden ocaklarında her gün sakatlanma, ölüm yani iş cinayetiydi. Pancar Motor İşçileri canlarını tehdit eden bu iş cinayetleri karşısında kenetlendiler,kapitalist sömürünün işçilerin canı,kanı pahasına işleyen çarkına, iş cinayetlerine karşı bir bildiri yayınlayarak durumu bütün çevre fabrikalardaki işçi arkadaşlarına anlattılar.Pancar Motor işçileri fabrikalarındaki iş cinayetlerine sessiz kalamazlardı, çünkü susmak yeni bir cinayete daha boyun eğmek demekti. Bütün işçiler Pancar Motorun kararlı işçilerini örnek alsınlar, her iş cinayeti karşısında aşağıda bazı bölümlerini yayınladığımız Pancar Motor işçilerinin yazdığı gibi bildirilerle, bütün işçilere, halkımıza bu cinayetleri duyuralım, sınıf dayanışmasını güçlendirelim.

"Cumartesi sabah vardiyasında sekiz buçuğa doğru acı bir feryat kapladı fabrikayı. Hayatımız boyunca duyduğumuz, şahit olduğumuz yüzlerce, binlerce feryattan, iliklerimize kadar işleyen acı haykırışlardan biriydi.

"Remzi Usta"nın başına böyle bir şey gelmesi sıradan bir şey değildir. Bu olay fabrika işçilerinin hayatında, ne ilk, ne de son olaydır.

Kapitalistlerin bütün amacı kâr olduğu için işçilerin kötü şartlarda çalışması, yaralanması, ölmesi hiç bir şey ifade etmez. Çünkü onlar için önemli olan kâr, kâr, daha çok kârdır...

Onlar bu tür olaylara iş kazası diyorlar. Hayır arkadaşlar, bunlar "İŞÇİ CİNAYETLERİDİR". Cinayet hep silahla işlenmez. İnsan hep silahla öldürülmez. İşte böyle yavaş yavaş sömürü çarkları içerisinde de öldürülür.Maden ocaklarında, fabrikalarda, inşaatlarda vs...

Ezenlerin "cennet"lerinin temeli işte böyle "İŞ CİNAYETLERİNDE"öldürdükleri kurbanlarla sağlanmıştır. Tek tek patronlara karşı olan öfke ve kinimizi büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜNE ve ona destek olan, güç veren İKİ SÜPER DEVLET'e karşı öfke ve kine dönüştürelim. (...)

YAŞASIN PANCAR MOTOR İŞÇİLERİNİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ! TÜM HALKA İŞ GÜVENCESİ VE CAN GÜVENLİĞİ! NE AMERİKA NE RUSYA KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL FAŞİZM!."

Proleter devrimciler seçimleri ve parlementoyu nas

SEÇİMLER YAKLAŞIRKEN TAKT

Seçimlere ilişkin taktiğimizi, parlamento ve seçim meselesine ilişkin anlayışımızı ortaya koyarak belirlemek gerekir.

Kapitalist ülkelerde parlamento devlet mekanizmasının bir parçasıdır. Serbest rekabet şartlarında burjuvazinin, emperyalizm aşamasında ise mali sermaye sürecinin proletarya ve bütün çalışan halk üzerinde baskı ve sömürü mekanizmasının bir unsurudur.

Parlamentolar ilk bakışta ister dar isterse geniş yetkilerle techiz edilmiş gibi görünsün, fonksiyonları son derece önemsiz, ve göstermeliktir. Gerçekte burjuvazi iktidarını, mali, askeri kurumları ve bürokrasi aracılığı ile yürütür. Onun halkı yönetmedeki gerçek iktidar organı parlamento değil, ordu ve bürokrasidir. Parlamento bütün bunları gizlemek ve halkı aldatmak için kullanılan bir süstür. Görünüşte işlerin orada yapıldığı intibaını veren gevezelik kulübüdür.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ise, emperyalizmin boyunduruğu vardır, feodal sömürü ve bağımlılık ilişkileri tasfiye edilmemiş, burjuva demokratik devrim gerçekleşmemiştir. İşbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalığı hakim ekonomik ve siyasi iktidarı meydana getirmektedir. Proletarya önderliğinde demokratik halk devrimini gerçekleştirme tarihi görevi olan bu ülkelerde, parlamento, hem emperyalizmin boyunduruğuna "demokratik" görünüm verdirmek içindir, hem de emperyalizmin uzuntısı hakim sınıfların gerici, faşist diktatörlüğüne geçirilen bir süstür. Şüphesiz ki, daha göstermelik, daha iki yüzlü ve daha kolay askıya alınabilen yahut kaldırılabilen bir süstür. Genel olarak sömürücü sınıfların diktatörlükleri altındaki bütün ülkelerde parlamentonun niteliği budur. "Amerikadan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e, vb.'ye dek herhangi bir parlamenter ülkeyi düşününüz; asıl "devlet" işleri hep kulislerde görülür; bu işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay kurulları tarafından yürütülür. Parlamentolarda, yalnızca "saf halkı" aldatmak amacıyla, gevezelikten başka birşey yapılmaz." (Lenin, Devlet ve İhtilal).

SEÇİMLER HALKI KANDIRMAK İÇİNDİR

Burjuva diktatörlüğü altında seçimler; hakim sınıfların hangi temsilcileri aracılığı ile yahut hangi kesiminin işçi sınıfı ve çalışan halkı ezeceğinin tespit edilmesidir. Her yerde hakim sınıfların parlamenter demokrasi ve seçimler hakkında verdiği bol bol vaazlar kendi sınıf diktatörlüğünün halka benimsetilmesini sağlamak içindir. Örneğin bugünlerde, İspanya'da; Amerikancı faşist diktatörlük, İspanya halkının demokratik cumhuriyet mücadelesini durdurmak için "demokrasi", "seçim" nutukları atmaktadır. Revizyonistlerinde yardımıyla "demokrasi" getireceğine halkı inandırmaya; ama gerçekte ise faşist diktatörlüğü "demokrasi" sözü ile korumaya çalışmaktadır.

Devrimci proletarya burjuvazinin askeri, bürokratik devlet aygıtı var olduğu sürece hakim sınıfların kendi koyduğu sınırlar içindeki parlamentoya dayanarak halk yığınlarını kurtuluşa, burjuva diktatörlüğünün yıkılışına götüremez. Tarihi tecrübelerin de gösterdiği gibi hiç bir sınıf, hiç bir yerde seçimle egemen sınıf haline gelememiştir. Hakim sınıfların sömürü ve baskısı koşullarında, ezilen yığınların parlamentoda çoğunluğu sağlamasını ve sonra iktidara gelmesini iddia etmek sahtekarca iki yüzlü bir yalandır. Burjuvazinin sınıf menfaatinin bekçiliğidir. Günümüzde olduğu gibi I. Dünya savaşı sonrası da revizyonistler büyük bir gürültüyle "barışçıl geçiş", "seçim" yalanlarını yaymışlardı. O zaman Lenin bunları bir kere daha mahkum etti.

"... Sosyalizme barışçı ve reformist bir geçiş fikri sadece halis bir filisten budalalığı değil aynı zamanda doğrudan doğruya işçilerin aldatılması, kapitalist ücretli köleliğin süslenip, püslenmesi ve gerçeğin gizlenmesidir. Lenin, Kitle içinde parti çalışması"

Revizyonist safsataların aksine bugünkü revizyonist İtalyan, Fransız "komünist" partilerinin durumu bu gerçeği tamamen doğrulamaktadır. Bu revizyonist partiler ancak çoktan yozlaşıp burjuva partiler haline geldikleri içindir ki, hem emperyalist burjuvazinin menfaatlerini en iyi savunabileceklerini ve hem de halk yığınlarını daha iyi susturabileceklerini göstermeye, parlamenter çoğunluk sağlayarak hükümete gelmeye çalışıyorlar. Sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi sahte "komünist" sosyal-faşist partiler, Rusya'ya dayanarak darbeler peşinde koştuklarından seçimler yoluna diğer revizyonist partilere nazaran daha az itibar etmektedirler.

FARKLI SİYASİ GÜÇLERİN PARLAMENTOYA KARŞI TAVRI NEDİR?

Revizyonizm için seçimler ve parlamento amaçtır. "Marksizm" maskesi altında, yığınların ihtilalci insiyatifini, düzenin sınırları içine, burjuvazinin yıkılışına değil, korunmasının hizmetine sokar. Bu nedenle, burjuvazi, seçim ve parlamentoya "ciddiyet" kazandırmak, ezilen yığınları bu oyunlar içinde daha uzun süre uyutabilmek için revizyonizme ihtiyaç duyar. Düzene yönelen her halk hareketi amansızca bastırılırken, revizyonizmin "demokrasinin" yüceliğini göstermek için korunup beslenmesi bundandır.

Reformizm için de parlamento amaçtır. Reformizm, halk yığınlarına, talep ve özlemlerinin parlamento sınırları içinde, hakim sınıflar tarafından gerçekleştirilebilir olduğuna inandırmaya çalışır. Sömürü ve zulmün kaynağının ne olduğunu gizleyerek, mevcut düzene yönelen halk hareketine şiddetle karşı çıkar. Hakim sınıfların diktatörlüğünün; sivri yanlarını süsleyerek, yığınların kolayca itaat ettiği "parlamenter demokrasi" altında sürdürmeye çalışır.

Devrimci proletarya için sorun açıktır. O, bütün ezilen halk yığınları ile birlikte, hakim sınıfların devlet aygıtını zorla parçalayarak, proletarya diktatörlüğü yolu ile acı çeken ezilen yığınların, bütün insanlığın kurtuluşu yolunda ilerleyebilir.

Devrimci proletarya bunu nasıl yerine getirecektir? Bu hedefe nasıl varacaktır?

Bu ilkeyi sadece takrarlayarak ne ezilen yığınları, geri önyargılardan, düzenin saymaca tuzaklarından kurtarıp bayrağı altında toplayabilir, ne de burjuva diktatörlüğünün yıkılması gerçekleşir. Devrim bir avuç insanın, öncü kahramanın değil, kitlelerin eseridir. Devrimci proletarya halkın bağımsız güçlerini geliştirmek, devrimi ilerletmek için, her somut duruma uygun taktikler, mücadele biçimleri geliştirmek, her aracı bu yolda kullanmak zorundadır. Bu araçlardan birisi sosyal gelişmenin kapitalizm döneminde ortaya çıkardığı parlamentodur. Tarihi olarak zamanını doldurmuş olan bu kurum, siyasi olarak zamanını doldurmadıkça bir araç olarak kullanılmalıdır.

Emperyalizm, kapitalizmin kokuşan, can çekişen en yüksek aşamasıdır. Ve proletarya devrimlerinin arifesidir. Baskı, şiddet, gericilik eğilimi olan emperyalizm üretici güçlerin gelişmesinin en büyük engelidir. Bu dönemle birlikte proletaryanın kurtuluşunun, ezilen halklar bakımından ise milli ve sosyal kurtuluşun objektif şartları olgunlaşmıştır. Burjuva demokrasisinin (diktatörlüğünün) onun bir kurumu olan parlamentonun çöp sepetine atılma dönemi başlamıştır. Burjuva parlamentosunun tarihi olarak zamanını doldurmuş olmasının anlamı budur.

Emperyalizm çağı ile birlikte tarihi olarak proletarya devrimleri döneminin başlamış olmasına rağmen hakim sınıfların iktidarı kendiliğinden yıkılmaz. Ancak, yönetici sınıfların ekonomik, sosyal ve siyasi olarak derin bir bunalıma düşmeleri, yönetemez hale gelmeleri ve proletaryanın bu sınıf iktidarını yıkarak kendi iktidarını kurabilecek şartlar olduğu zaman, parlamento siyasi olarak da zamanını doldurmuş demektir.

Parlamento, devrimci proletarya için bir amaç değil, bir araçtır. Bu mücadele biçimi halk yığınlarının siyasi eğitimine ve devrimin gelişmesine tabi olarak ve buna hizmet ettiği oranda başvurulması gereken bir araçtır. Devrimci proletarya sürekli olarak en geniş yığınları uyandırmayı, onları harekete geçirmeyi her siyasi eyleminde düşünmek zorundadır.

Parlamentonun tarihi olarak eskimiş olduğundan kalkarak gerektiği zaman parlamenter mücadele biçimini kullanmamak devrime zarar veren "sol" çocukluk hastalığıdır. Şüphesiz ki parlamento ve seçimler siyasi mücadelenin tek ya da her durumda başlica biçimi olarak değil, ancak halkın devrimci mücadelesini güçlendirdiği oranda başvurulabilecek taktik bir biçimdir. Devrimci proletarya bu araca karşı tavrını tamamen buna göre belirlemek zorundadır. Ve bu mücadele biçimini kullanışı revizyonist ve reformculardan farklı devrimci içeriktedir Burjuva toplumundaki iltihaplanmış yaraları ve burjuva parlamentosunun sahteliğini teşhir etmek için bir kürsü olarak kullanır. Yönetici sınıfların aldatmacalarını, demagojilerini ortaya çıkarmak, parlamentonun siyasi olarak da zamanını doldurmasını sağlamak, en geri yığınları uyandırmak, burjuva devletini parçalayacak devrimci mücadeleyi güçlendirmek için kullanır.

MEVCUT ŞARTLARDA TAKTİĞİMİZ NEDİR?

Faşist diktatörlüğün açmazlarının büyüdüğü, emperyalistlerin ve işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağaları sözcülerinin yoğun erken seçim istedikleri bir dönemde erken seçim görülmedik bir çabuklukla gerçekleşti. Yeni bir seçim dönemine daha girildi. İki süper devletin bütün dünyada olduğu gibi ülkemiz üzerinde de rekabet ve hegemonya savaşı daha şiddetli bir şekilde devam ediyor. Faşist diktatörlük; kendi iç çelişmelerinin ve ekonomik, siyasi bunalımının büyüdüğü ve halk yığınlarının hızla yükselen memnuniyetsizliğinin zaman zaman açık protesto hareketlerine dönüştüğü şartlarda seçimlere gidiyor. Böylece faşist diktatörlüğü seçim ve parlamento süsü ile devam ettirmek istiyor. Diğer yandan mevcut bunalımın bütün yükünü halkın sırtına yıkmak, çeşitli milliyetlerden halkımızın uyanışı ve mücadelesini bastırmak istiyor. Polis, jandarma ve sivil faşist çetelerin saldırı ve cinayetleri azalmaksızın ve hatta yükselerek devam ediyor.

Gerek seçimler ve parlamentonun niteliğinin ne olduğunun, gerekse seçimlere hangi şartlarda ve ne için gidildiği anlaşılır ve açıktır. Fakat sorun demokratik halk devrimi içinde ele alındığı zaman devrimci proletaryanın bu aşamada seçimlere karşı tavrı boykot olamaz.

Çünkü, birinci olarak, 25-30 yıllık ülkeye özgü biçimle de olsa bir seçim ve parlamento geleneği vardır. Bunun kitlelerin zihnini çürütücü, körletici, parlamenter ön yargılar oldukça fazladır.

İkinci olarak; halen reformizmin kitleler üzerindeki etkinliği oldukça fazladır.. Halkımızın baş düşmanları iki süper devlet faşistler ve sosyal-faşistleri örtbas ederek seçimlerle yığınlar üzerindeki baskı ve sömürünün ortadan kalkacağı hayalleri yaymaktadır. Sosyal-faşistler ve revizyonistler CHP'nin sırtından güçlenmek ve efendileri sosyal-emperyalistlere elverişli ortam hazırlamak için "sosyalist" kılığı altında seçim, parlamento türküleri söylüyorlar.

Üçüncü olarak, kitlelerin muhalefeti yükselmekte, talep ve potansiyel olarak parla-

ıl ele alırlar:

İĞİMİZ

ve mevcut burjuva partilerin yapısı ve
mını giderek yer yer aşmaktadır. Fa-
rlamenter mücadelenin sınırlarını aş-
nu reddeden bir seviyeye ulaşmış de-
. Reformizmin etkisini kıramamıştır.
düncü olarak; bugün proleter devrim-
n örgütlenmeleri, kitlelerle bağı,on-
endi bayrağı altında toplayabilme, e-
yığınların en geri katmanlarını uyan-
lme seviyeleri geri ve yetersizdir.
şartlarda seçimleri boykot, yığınları
emek, eğitmek ve saflarımıza kazanma
ni tatil etmektir. Devrimi ilerletme-
e değil, küçük burjuva subjektivizmi-
e karar vermektir. "Sol" bir görünüm
a mevcut durumu kabullenmek, reform-
aller ve revizyonistlerin hesapları
boyun eğmektir. Onlara bel bağlama-
şka bir türüdür. Bu kurumun, henüz
olarak zamanını doldurmamış olması
yle, devrimci proletaryanın seçim ve
enter mücadele biçimini kullanma ge-
bağlı olarak şu önemli sorun gündeme
tedi. Seçimleri bağımsız devrimci mü
nin ..lişmesini, ve burjuva aldatma-
n siyasi olarak da zamanını doldur-
sağlamak için, taktiğimizin temeli
alıdır.
rimci proletaryanın sorunu hiç bir za
adece istisnai durumlar dışında)bütün
vlet iktidarının yıkılması yerine,hü-
değişikliği olamaz. Mevcut reformcu
erden birini desteklemeyi devrimci pro
a taktiği olarak seçemez. Bugün tak-
zin temeli parlamentoya en yüksek tem
göndermek değildir.
tiğimizin temeli; seçim dönemini, ba-
lık,demokrasi mücadelesini geliştirip
tmek için en geniş şekilde kullanmak
dır. Baş düşmanları kuşatmak devrim
ini geliştirmek olmalıdır.
lelerin acil talepleri ile devrimin
taleplerini birleştiren bir programla
arın en geri katmanlarını uyandırmak,
erle birleşmek, onları kendi bayrağı-
rafında toplamak; halkın örgütlenme ve
le k..sitesini arttırmak için bir
rm olarak kullanmak olmalıdır.
kün olan en geniş çevre ile seçim blo
mak, parlamentoya temsilci sokmak bu
e ve bu temele bağlı olarak ele alın-
r. Böyle bir anlayıştan yoksun bir
, seçim ortamı ve parlamentoyu dev-
tarzda kullanamaz ve kaçınılmaz ola-
şitli hata ve yanlışlara düşer. Belli
iki tip eğilim ya seçim ortamının ha-
çinde boğulma, herşeyi parlamentoya
ci göndermeye bağlama yahut da dar
taleplerin ajitasyonu ile yetinme o-
ortaya çıkabilir. Bunlardan birini
her ikisini belli ölçülerde yerine
ek için revizyonizmle uzlaşma,refor--
kuyruğuna takılma ortaya çıkabilir.
kısmi taleplere dayanan bir program
izmdir, reformcu programlara başka
formcu programla karşı çıkmaktır.Kit-
n kendiliğindenci bilinciyle sınır-
demokratik halk devriminin geliști-
i sorununu atlamaktır. Diğer yandan
arın kısmi taleplerine kayıtsız kalan
yi salt devrimin temel taleplerinin
andası ile yetinme anlayışı da kitle-
tecrit olmayı getirecek, yığınların
i durumunu ve görevlerimizi gözardı
olacaktır. Devrimi geliştirmeye hiz-
meyen "sol" bir hatadır.
rimci taktiğini mümkün ve vazgeçilmez
diğer bir neden objektif şartların
m yönüdür. Önümüzdeki süreçte de em-
izmin genel bunalımı iki süper dev-
ülkemiz üzerindeki hegemonya mücade-
eskinleşerek devam edecektir. Düşman-
halk güçleri arasındaki çelişkinin
liği, faşist diktatörlüğün iç çeliş-
, işçi sınıfının, köylülülüğün, genç-
ezilen Kürt ulusunun mücadelesi yük-
e devam edecektir. Ve gene yığınların
ları ve özlemleri burjuva partilerin
i sınırları aşacaktır.

HALKIN KURTULUŞU ve HALKIN BİRLİĞİ'NİN I MAYIS ÇAĞRISININ ELEŞTİRİSİ

Halkın Kurtuluşu 50. ve Halkın Birliği 5. sayılarında 1 Mayısı ülke çapında güçlü bir şekilde kutlamak için ortak bir çağrı yayınladılar. Halkın Yolu daha önce 1 Mayıs'ın Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği, Halkın Yolu, Aydınlık ve Kürt Marksist-Leninistlerinin ortak organizasyonu etrafında kutlanmasının doğruluğunda ısrar etmiş ve üçlü organizasyon teklifini reddetmişti. Ancak bu 1 Mayıs'ın kutlanması için ikinci bir kampanya açmak demek olacaktı ve bu da proleter devrimci hareketin gücünü daha fazla böleceği, proletarya ve halkın mücadelesini zayıflatacağından yanlıştı. Proletarya ve halkın çıkarları herşeyden üstündür ve buna hizmet ettiği sürece mücadelede geçici uzlaşmalar ve tavizler bulunacaktır. Buradan hareketle Halkın Yolu kararını değiştirdi. İlkelerimizi terketmeden ve eleştiri hakkımızı saklı tutarak, bu somut durumda proletaryanın çıkarları böyle gerektirdiğinden, taviz veriyoruz. Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin önerdiği kampanya'ya katıldık. Bütün gücümüzle 1 Mayıs'ın güçlü bir şekilde kutlanması için çalışacağız. Katılabilecek herkesi 1 Mayıs kutlamalarına katabilmek için bütün gücümüzle çalışacağız. Bunu yaparken de Halkın Kurtuluşunun ve Halkın Birliğinin yanlış anlayışları ile mücadele edeceğiz ve bu anlayışları teşhir edeceğiz.

Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu'nun 1 Mayıs eylemine de yansıyan anlayışlarını eleştirmek proleter devrimci hareketin en üst birliğinin dünyanın bir çok ülkesinde ve ülkemizde aciliyet kazandığı bu aşamada önem taşımaktadır.

Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu ortak çağrılarında Halkın Yolu'nun objektif olarak proleter devrimci hareket içinde yer aldığını belirterek şöyle eleştiriyorlar: "Buna uygun olarak reformist sağ sapmayı proleter devrimci sayan anlayışını düzeltmeli, kendisini bu anlayışa götüren teorik-ideolojik ve siyasi plandaki unsurları terketmeli ve reformist sağ sapma ile değil, proleter devrimcilerle daha sıkı bir birlik kurarak 1 Mayıs kutlamalarında yer almalı ve çalışmalara katılmalıdır."

Ayrıca biz, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'ne Kürt Marksist-Leninistleri'nin bulunduğu her bölgede onlarla ortak organizasyon yapmamız gerektiğini savunduğumuzda, onlar böyle bir olguyu kabul etmediklerini açıkladılar. Halkın Birliği 4. sayısında: "Halkın Sesi, Halkın Gücü, devrimci Kürt milliyetçileri... Bu akımların üçü de Marksizm-Leninizm'den etkilenmişlerdir." diyerek bu konudaki tutumunu açıkladı. Halkın Kurtuluşu-da buna katılmaktadır.

Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin belirttiği gibi, bizim anlayış farklılığımız, "teorik-ideolojik ve siyasi plandaki unsurlar" dan gelmektedir. Ancak bu unsurların ne olduğu konusunda arkadaşlardan ayrılıyoruz. Onlar bunu, "Halkın Sesi gibi oportünist bir siyasetle, proleter devrimci olma yolunda ilerleyen siyasetler arasında, her zaman bir orta yol bulmak ve onları uzlaştırmaya çalışmak" (HK ve HB siyasetini savunan devrimci kadınların ortak eleştirisinden) olarak değerlendiriyorlar.

Bu eleştiri yeni değildir. Halkın Kurtuluşu Aydınlık ile aralarındaki mücadelede, kendi yanlarında saf tutmuyoruz diye bize bu eleştiriyi yöneltiyorlardı. Şimdi Halkın Birliği de bu konuda Halkın Kurtuluşu'na katılmaktadır. Ancak bizim yanlış bulduğumuz, bu eleştiri lafızlarda kalmaktadır. Bizim birlik siyasetimizi oluşturan "teorik-ideojik siyasi unsurlar" esas olarak Halkın Yolu'nun 4. ve 5. sayılarında bulunmaktadır. Eleştiri buraya yönelmez ve açıklayıcı olmazsa, "orta yol aramak" eleştirisi hiç bir şeyi çözümlemez.. Her getirdiğimiz eleştiriyi açıklamak sorumluluğunu duymalıyız.

Halkın Yolu, 4. ve 5. sayılarında, dünyadaki gelişmelere bağlı olarak ülkemiz devrimci hareketinin yakın ve uzak geçmişini tahlil etti; birliğin hangi temeller üzerinde ve hangi siyasetler temelinde inşa olacağını tesbit etti ve bu yönde mücadele veriyor.

Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği ise, dönemin niteliğini kavrayamıyorlar. Birlik meselesinde doğru bir bakış açısına sahip değiller. Bu anlayış, küçük burjuva bakış açısından kaynaklanan subjektivizmdir, sektarizmdir, dogmatizmdir. Bu anlayış aşılmadığı sürece ne geçmişe, ne bugüne , ne de kendi hatalarına doğru bir tarzda yaklaşabilirler.

Dönem; proleter devrimcilerin farklı guruplarda bulunduğu ama ayrı durmanın haklı zemininin ortadan kalkmakta olduğu bir dönemdir. Ya iç sınıf mücadelesine hız verir hatalarını aşar, doğru çizgide diğer proleter devrimcilerle birleşirsin; ya da uzun süre proleter devrimci olarak kalamaz, yozlaşır, bir burjuva hareket olursun. Proletaryanın tek bir merkezi, tek bir partisi, tek bir siyasi çizgisi vardır. Ayrı kalmakta direnenler varsa parçalanmalı ve dağıtılmalıdır. Bunun yolu dönemin doğru tahlili temelinde sürdürülecek mücadeleden geçer.

"Farklı görüşler arasındaki sınıf mücadelesi proleter devrimci hareket içinde sürmektedir ve sürecektir. Proleter devrimciler yanlış görüşleri çökertmek ve mümkün olduğunca az kişinin yanlış görüşlerin peşinden gitmesini sağlamak uğruna mücadele etmelidirler. Proleter devrimciler yanlış görüşlerin, yeni gurup yapılarına yol açmasına göz yumamazlar, liberal bir tutumla "şu yanlış görüşleri savunanlar şurada birleşsin" diyemezler. Hele yanlış görüşlerin, geçmişte kalmış saflaşmalar, aşılmış gurup yapıları içinde kemikleşmesine hiç izin vermezler. Yanlış görüşler, aşılmış gurup yapıları içinde kemikleşirse, bunun sorumlusu sadece yanlış görüşleri savunanlar değildir. İdeolojik siyasi çizgisi doğru olduğu halde bu kemikleşmeye izin verenler, daha çok sorumludurlar" (HY sayı 5, sayfa 11).

Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği, "oportünizmle sınır çizme" adına, yanlış çizgi ve grupların varlığına ve kendi başına yürümesine izin vermektedir. Bu "oportünizmle sınır çizme" değil, onun önünde boyun eğmedir. Aydınlık'ı birlik dışında bırakmakla ve onu pratikte tecrit etmekle, onun oportünist tahlilleri ve burjuvaziyle uzlaşma eğilimleriyle "sınır" çizdiklerini sanıyorlar. Oysaki tam tersine, bu eğilimlere varolma hakkı vererek yaşamasına hizmet etmiş oluyorlar.

Aydınlık'da bugün, "Halkın Kurtuluşu bize küfretti, özeleştiri yapmazsa gelmeyiz" gibi gayri ciddi ve proletaryanın sorumluluğuyla hiç bir ilişkisi olmayan bir tutumla ittifaklara katılmamaktadır. O, kendini birliğin merkezi ve diğer siyasetleri "gayri meşru" ilan edeli beri, kendi başına yürüyebilmek için, böyle bir kulp buldu. Çünkü o, gerçeklerin yerine geçirdiği subjektif niyetlerin, kendi kendisine vehmettiği niteliklerin ve oportünist tezlerinin yıkılmasından korkuyor. Aydınlık, taraftarlarını diğer siyasetlerden ayırarak kendi yolunda yürümeye çalışıyor.

Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği, bunun önünde boyun eğerek bu noktada onunla uzlaşıyorlar. (Esasında HB ve HK küçük burjuvazinin öfkesi önünde boyun eğmektedir). Ayrılar ayrı yerde, aynılar aynı yerde merkezileşsin anlayışı proletaryanın çıkarlarına değildir.

Aynı anlayış Halkın Kurtuluşu'nun kendi hatalarını aşmasındaki tutuculuğuna da yansımaktadır. Bu yüzden hatalarını dinamitlemeden, revizyonizmle uzlaşma eğilimlerini yüzeysel bir tarzda aşmaya çalışıyor.

Bu anlayış, Aydınlık'a karşı ideolojik mücadelede yetersiz kaldığı noktada gerici Aydınlık düşmanlığı körükledi. Aydınlık'ı hedef göstererek kendi reformizmini gizledi (Aydınlık'da aynı şeyi yaptı). Sonuçta bu mücadeleden proleter devrimci hareket ne kazanmıştır?

Bu anlayış aşılmadıkça, yarın da bir başka siyaset, şu ya da bu hata yüzünden birlik dışına atılır. Mücadele etmek yerine kolaycılığı seçip, kendini tek başına proleter devrimci siyaset ilan etmeye varılır.

Bu anlayış, TKP'nin geçmişini tümden reddedip, hatalarına onu yargılama tavrıyla yaklaşmakta , onun hatalarından bugün için dersler çıkaramamaktadır. O hataların bugünkü sonuçlarını -iki temel hatadan biri olan milli mesele konusundaki temel hatanın sonuçlarını- görememektedir. Daha dün bu konuda burjuva şoven fikirler taşındığı da unutulmaktadır. Bugün hâlâ milli mesele konusunu çözemediğimiz şartlarda geçmişten dersler çıkaramamanın bir sonucu olarak gelişen Kürt Marksist-Leninist hareketi de görülememekte ama milliyetçi etkilenmeler görülüp,onlar devrimci milliyetçi ilan edilmektedir. Eleştiri okunun ucu önce kendine dönmezse sonuç budur.

Elbette diğer proleter devrimci hareketler içinde Türk ve Kürt Marksist-Leninistleri birlikte bulunuyorlar. Ama Türkiye devrimci hareketinin bu en temel hatalarından olan Kürt milli meselesi günümüze kadar gelmiştir, daha hâlâ çözümlenmiş durumda değildir. Böylesi şartlarda, Kürt devrimci hareketi içinde doğan Marksist-Leninist hareketi, bütün proleter devrimcilerin sevinçle selâmlamaları ve destek olmaları gerekirdi.

Devamı sayfa 15'de

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu'nun ortak açıklaması:

"BÜTÜN PROLETER DEVRİMCİLER, 1 MAYIS KUTLAMALARI İÇİN İLERİ,,

HALKIN KURTULUŞU, HALKIN BİRLİĞİ ve HALKIN YOLU tarafından sürdürülmekte olan, "1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü" kampanyası gelişiyor. Bu kampanyanın başarılı bir şekilde sürdürülmesi ve tamamlanması için şartlar son derece elverişlidir.

Kampanyanın pratik çalışmalarında ve kampanya sırasında yürütülen mücadelelerde Halkın Birliği, Halkın Yolu ve Halkın Kurtuluşu gazetelerinin görüşlerini benimsemiş olan proleter devrimciler doğru bir anlayışla ve enginleri fethetme ruhuyla mücadeleye atıldıkları ve hareket ettikleri takdirde kampanya mutlaka başarıya ulaşacak; ve emperyalizme, sosyal - emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı güçlü bir mücadele, proleter devrimcilerin birliği yolunda ileri bir adım olacaktır.

Proleter devrimciler, yakın geçmişte gerçekleştirilmiş olan kampanyaların derslerini dikkatli bir şekilde incelemelidirler. Olumluluklardan ve olumsuzluklardan "1 Mayıs" kampanyası için aydınlatıcı dersler çıkarmalıdırlar.

Kampanya sırasında proleter devrimciler en geniş halk kitleleriyle birleşme ve onları kampanyanın hedefleri doğrultusunda seferber etmede istekli ve kararlı olmalıdırlar. Her meselede "halka güven, halkın gücüne güven" ilkesi ile hareket etmelidirler.

Kampanyanın mali yönünün düzenlenmesi için bağış toplamada, kampanyanın en temel araçları olan mitingler, yürüyüşler, salon toplantıları ve gazete satma sırasında Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği gazetelerinin görüşlerini savunan proleter devrimciler; bütün bunları birlik içinde gerçekleştirmede, birbirleriyle devrimci bir tarzda birleşmede ve proleter devrimcilerin militan birliğini bizzat hayatın kendisi içinde gerçekleştirmede azami derecede kararlı ve istekli olmalıdırlar. Her türlü grupçu ve çıkarcı davranışa karşı, ilkeli bir mücadele yürütmelidirler.

Kampanyayı açan çağrı yazısında da belirtildiği gibi, "1 Mayıs" kampanyasının unsuru olan çalışmaların tümü Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu taraftarı proleter devrimciler tarafından yürütülmelidir. Miting, yürüyüşler, salon toplantıları vb. sadece proleter devrimciler tarafından düzenlenmeli ve gerçekleştirilmelidir.

Ancak halk güçleri içinde yer alan diğer siyasi hareketlere, miting, yürüyüşlere, salon toplantılarına vb. katılmaları için mutlaka çağrı yapılmalı, daha doğrusu doğru bir ittifak siyaseti izleyerek bu güçlerin katılması sağlanmalıdır.

Kampanyanın bütün çalışmaları sırasında Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu gazetelerinin görüşlerini savunan proleter devrimciler birlik noktalarını öne çıkarmalı ve bunlardan kalkarak ayrılıkları gidermede istekli olmalıdırlar.

Miting, yürüyüş, salon toplantıları, gazete satışı, semt ve kahve toplantıları vb sırasında proleter devrimciler mümkün olduğu kadar ortak bir davranış içine girmelidirler. Bu eylemler sırasında mücadelenin bu aşamasının temel sloganları mutlaka kullanılmalıdır. Bu sloganlar ve diğerleri mümkün olduğu kadar ortaklaştırılmaya çalışılmalı ve ortak olarak kullanılmalıdır. Üzerinde anlaşmaya varılamayan sloganlar da karışıklık yaratmadan, bir diğerinin sloganını bastırma tavrına girilmeden kullanılmalıdır.

Miting, yürüyüş vb. eylemler sırasında mümkün olan her yerde üç gazete taraftarları bir blok teşkil ederek hareket etmeli, üç gazetenin pankartları en önde yer almalıdır.

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu taraftarları arasında mümkün olduğu kadar ortak davranış ve ortak slogan kullanma tavrı, ajitasyon ve propagandada ve eylemde ortaklık tavrı esas alınmasının yanında; eylemlerde yer alan diğer halk güçleri için ise "eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesi uygulanmalıdır.

Miting, salon toplantısı vb. eylemlere katılan halk güçlerinin hepsi söz hakkına sahip olabilirler. Konuşma hakkı meselesin de karar oradaki üç gazete taraftarlarına aittir. Konuşma hakkına sahip olmada diğer hareketler için, mitingin yapıldığı bölgede nitel ve nicel olarak var olma bir kriter olarak dikkate alınmalıdır.

Proleter devrimciler, miting, salon toplantısı vb. sırasında yapılacak konuşmalarda, kampanyanın amacından saptırılmasına, kampanyayı sabote etmeye çalışacak bozgunculuğa ve kısır polemiklere müsaade etmemeli ve kendileri de bu tavra girmemelidirler.

"1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü" kampanyasının enternasyonalist anlamı ve hedeflerini gözönüne alarak, proleter devrimciler kampanya sırasında kullanılacak, pankart ve sloganlarda, ülkemizdeki ezilen millet ve milliyetlerin dillerine özel bir dikkat göstermelidirler.

Proleter devrimci arkadaşlar;

Enginleri fethetme ve proleter devrimci safları sıklaştırma ruhuyla kampanya çalışmalarını sürdürelim. 1 Mayıs kutlamalarına hazırlanalım.

1 Mayıs proleter devrimcilerin birliği ve proleterya partisinin oluşturulmasında ileri bir adım; ABD emperyalizmine, Sovyet sosyal-emperyalizmine, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelede güçlü bir ileri atılış olsun.

YAŞASIN 1 MAYIS!

YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ!

BÜTÜN PROLETER DEVRİMCİLER, 1 MAYIS KUTLAMALARI İÇİN İLERİ!

HALKIN KURTULUŞU HALKIN BİRLİĞİ
HALKIN YOLU

NOT: Kampanyayı mali yönden desteklemek amacıyla bağışlar İş Bankası Türbe-ISTANBUL Şubesi 46488-C/Hayrabet HONCA hesabına yatırılabilir.

BELEDİYE VE EGO'DA DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR

Belediye ve EGO'da, sosyal-faşistlerin ve TİP'in bütün idari kademeleri gasp etmesinden sonra EGO işyerinde 5 proleter devrimci arkadaşımız işten atılmıştır.

Bu atılmalarının nedeni olarak 5 şubat mitingi gerekçe gösterilmiştir. Miting sonrası proleter devrimcilerin ve yurtseverlerin mücadelesini bastırabilmek için Türkiye çapında ve idari mekanizmaları ellerine geçirdikleri yerlerde saldırılarını yoğunlaştırarak EGO işyerinde de proleter devrimcileri işten atarak yürütmeye, çalışıyorlar.

EGO'daki Rus işbirlikçilerinin saldırıları işten atılmalarla kalmayıp, AP, MSP ve MHP'li işyeri müfettişlerine emirler verilerek EGO'da çalışan tüm emekçilerin ve yurtseverlerin dolapları ve masaları aranmış, devrimci kitap, dergi, okuyanlar hakkında tutanak tutulup, yurtsever sanatçıların resimleri duvarlardan indirilmiştir. Bunun neticesinde memur arkadaşların biri ameliyat olması nedeni ile, diğer iki memur arkadaş işe alınmaları için 16.3.1977 günü EGO Genel Müdürlüğü önüne çadır kurarak ölüm orucuna başladılar. Bu eylem EGO'lu tüm emekçilerin aktif desteğini almış, iş çıkışında EGO'lu emekçiler ölüm orucu tutan arkadaşların yanına gelerek, arkadaşlarının mücadelesini sonuna kadar destekleyeceklerini belirterek, işten atılan arkadaşlara karşı girişilen hareketin, tüm emekçilere karşı girişilen bir hareket olduğunu belirttiler. Akşam iş çıkışında işçiler ve memurlar çadırın yanına gelerek devrimci marşlar söylediler. Sosyal-faşistlere karşı girişilen bu mücadele büyük kitlenin aktif desteğini kazandı ve onların satılmış yüzünü en geniş kitleye tanıttı.

Sosyal-faşistler ölüm orucuna yatan arkadaşları polise ihbar edip, ölüm orucunu ziyarete gelen iki öğrenci ve başka fabrikada çalışan bir işçi arkadaşımızın tutuklanmalarını sağlamışlardır. Polis, çadırı yakıp, arkadaşlarımızı 1. şubeye götürmüş, sabaha kadar bekletip, sabah mahkemeye çıkarmışlardır. Mahkeme arkadaşlarımızı serbest bırakmıştır.

Bu mücadele emekçileri ve öğrenci gençliği birleştirmiş, EGO-da ve Belediye'de emperyalizm, sosyal-emperyalizme, faşizme, sosyal-faşizme, sömürgeciliğe ve sosyal-şovenizme karşı bütün devrimci si yasetten arkadaşları çevresinde birleştirip ve eylemde en güzel örneği vermiştir.

NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!

YAŞASIN DEVRİMCİLERİN EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME, FAŞİZME, SOSYAL-FAŞİZME KARŞI EYLEM BİRLİĞİ!

Proletaryanın mücadele bayrağını daha da yükseltelim

Çok uzun zamandan beri işyerinde yetkili olan sarı Teksif Sendikasının işçiyi işverene satma siyasetini daha uzun bir süre devam ettirebilmek için işverenle birlikte çeşitli entrikalar çeviriyorlar.

Personel müdürü ve Teksif sendikasının faşist temsilcileri ittifakı 11 aydan beri çalışan 200 kadar işçi arkadaşın yeni toplu sözleşmeden ve diğer sosyal haklardan yararlanmasını engellemek için iş kanununa aykırı olduğu halde kadrosuz olarak çalıştırıyorlar.

Fabrikamızdaki tüm bu faşist baskı ve teröre karşı haklarımızı korumak için birleşelim ve proletaryanın mücadele bayrağını daha da yükseltelim.

KAHROLSUN SENDİKA AĞALIĞI, DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
KAHROLSUN İKİ SÜPER DEVLET VE İŞBİRLİKÇİLERİ!
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLEŞİK ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ!

MARAŞ Teksif Fabrikasından Bir Proleter Devrimci

İZMİR SÜMERBANK İŞÇİLERİNE FAŞİST SALDIRILAR DEVAM EDİYOR

Yiğit Sümerbank işçileri 3 ay önce KİT ikramiyeleri için bir direniş yapmışlardı. Bu direniş satılmış sendika ağaları ve faşist polis tarafından kırılmıştı. Direnişin kırılmasından sonra işçiler gerçek dostlarını ve düşmanlarını daha iyi tanıdılar. Mücadelenin kime karşı verilmesi gerektiğini daha iyi kavradılar. Bundan endişelenen faşistler, işçileri döverek, bıçaklayarak sindirme eylemine giriştiler. Bunların en sonuncusu 19 mart cumartesi günü meydana geldi. Mesai saati bitip evine gitmekte olan işçilere saldıran faşist köpekler iki devrimci işçiyi ağır şekilde yaraladılar. Yiğit Sümerbank işçileri faşistlerin saldırılarına, karşı direniyor ve sonuna kadar direnecektir.

KAHROLSUN FAŞİSTLER, SOSYAL-FAŞİSTLER!

DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

YAŞASIN İŞÇİLERİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ!

NE AMERİKA NE RUSYA KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!

İzmir SÜMERBANK'tan Bir Gurup Proleter Devrimci

AYDINLIK ELEŞTİRİSİ (III)

AYDINLIK'IN BAĞIMSIZLIĞI KAZANMA ANLAYIŞI YARI-SÖMÜRGE YAPIYI PARÇALAMAYI HEDEFLEMEYEN REFORMCU BİR ANLAYIŞTIR

Bilindiği gibi Aydınlık dergisi, bugün Türkiye'de devrimci proletaryanın merkezi görevinin milli bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık olduğunu savunmaktadır. Aydınlık'a göre, "bugün faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeleyi de, toprak devrimi mücadelesini de, milli zulme karşı mücadeleyi de, emekçi halkın acil talepleri için verdiği mücadeleyi de bu hedefe (milli bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık hedefine, HY) tabi kılmalıyız." (Aydınlık, sayı 60; sf.10).

Biz bu yazıda merkezi görevin ne olması ne olmaması gerektiği üzerinde tartışmayacağız. Bugün Türkiye'de dış çelişmelerin şimdiden iç çelişmeleri tali kılacak kadar önem kazanıp, kazanmadığı üzerinde, merkezi görevin şimdiden milli bağımsızlık görevi mi olduğu, yoksa halen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine mi merkezi görev olarak sarılmamız gerektiği üzerinde tartışmayacağız. Bu bir başka yazıda incelenecektir.

Halkın Yolu bugüne kadar savunduğu bütün tezlerinde, bugün merkezi siyasi görevin milli bağımsızlık olarak ele alınmasının ülkemizin ve dünyanın gerçekleri ile uyuşmadığını tesbit etmiş ve bizzat milli bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık görevini merkezi siyasi görev olarak ele almanın sınıf uzlaşmacılığına götüreceğini açık bir şekilde koymuştur. Aydınlık'ın sınıf uzlaşmacısı oportünist tezlerinin arkasında sadece yanlış merkezi siyasi görev tesbiti yatmamaktadır. Aydınlık aynı zamanda milli bağımsızlık siyasetini de oportünist bir tarzda savunmaktadır. Biz bu yazıda ve gelecek sayılardaki yazılarımızda Aydınlık'ın tezlerini esas olarak bu açıdan eleştireceğiz.

Aydınlık'ın milli bağımsızlık mücadelesinden ne anladığını tartışacağız. Aydınlık merkezi görev olarak tesbit ettiği milli bağımsızlık görevini devrimden koparıyor mu koparmıyor mu? Tesbit ettiği merkezi görev ışığındaki genel siyaseti devrimci proleter bir siyaset midir, değil midir? Tartışacağımız budur. Proleter devrimci olduğunu söyleyen bir siyasi akımın genel olarak milli bağımsızlık konusuna doğru ya da yanlış yaklaşması çok önemlidir. Ama hele bu akım, milli bağımsızlığın merkezi görev olduğunu söylüyorsa, milli bağımsızlık sorununa yaklaşımı o akımın bütün çalışmalarını belirlediğinden daha da önemlidir.

Bilindiği gibi, milli görevlere ilişkin olarak milli bağımsızlık, milli kurtuluş ve milli devrim gibi çeşitli terimler vardır. Aydınlık Dergisi (aynı şekilde HY dergisi ve dünyadaki pekçok proleter devrimci akım) milli bağımsızlık terimini kullanmaktadır. Ama bütün bu akımlar milli bağımsızlık terimini neden kullanıyorlar? Her birinin milli bağımsızlık görevinden anladığı nedir? HY,Aydınlık dergisiyle milli bağımsızlık kavramının muhtevasında anlaşıyor mu?

Bu çok önemli bir sorundur. Çünkü, bilindiği gibi milli bağımsızlık terimi yalnızca devrimci proletaryanın ya da genel olarak devrimci halk sınıflarının kullandığı bir terimdir. Türkiye gibi ülkelerde, devrim ve karşı devrim arasında gidip gelen milli burjuvazi de milli bağımsızlığın kazanılmasını slogan edinebilir. Kaldı ki,yarı-sömürge ülkelerde karşı-devrimci sınıf ve tabakalar, emperyalizme bağımlı büyük burjuvazi ve büyük toprak sahipleri de milli bağımsızlığın (devlet egemenliğinin,toprak bütünlüğünün) korunmasından sözedebilmektedirler. Toplumun hemen bütün sınıf ve tabakalarının şu ya da bu şekilde slogan edindikleri bir terim olan milli bağımsızlığın farklı sınıflar için farklı olan muhtevası incelenmeksizin devrimci proleter bir siyaset izlemek mümkün değildir.

Proleter devrimci olduğunu söyleyen bir akım milli bağımsızlık bayrağını yükseltirken devrimci proletaryanın bayrağını mı yükseltiyor, yoksa milli burjuvazinin mi, hatta yoksa devlet iktidarını elinde bulunduran emperyalizme bağımlı büyük burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin bayrağını mı? Bu belirleyici önemde bir sorudur.

Devrim "bir ordunun belirlenmiş bir noktada mevziye girerek 'biz sosyalizmden yanayız' ve bir başka ordunun da bir başka noktada saf tutarak 'biz emperyalizmden yanayız' diyeceği" "saf" bir olay değildir (Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yayınları, s.201).. Hele demokratik devrime farklı amaçlar uğruna, farklı araçlar ve farklı yöntemlerle çeşitli sınıflar katılırlar. Proletaryanın sadece demokratik devrimde değil, sosyalist devrimde de tek başına savaşmasını istemek, devrimden vaz geçmekle birdir. Bunun da ötesinde tarihin belli anlarında, devrim yolunda ilerleyen proletaryanın yolu iflah olmaz karşı-devrimci sınıf ve tabakalarla da çakışabilir. Böylesine birbirine zıt akımların, zıt sınıf çıkarlarının çakıştığı noktalarda tarihin akışı hızlanır, alt üst oluş derinleşir. Özünde uzlaşmaz amaçlar uğruna ve birbirine tümüyle zıt yöntemlerle mücadele eden sınıfların yollarının çakışmasından korkmak, bu çakışmadan kaçınmaya çalışmak, devrimden, devrimci alt üst oluştan korkmak demektir. Bu meselenin bir yönüdür.

Ama, meselenin bir de öteki yönü vardır. Belli noktalarda yolları çakışan sınıfların mücadelelerinin hedefi, muhtevası ve yöntemi arasındaki fark. İşte bu farkı küçümsemek, bu farkın gözlerden kaçabilmesine izin vermek ve hele bu farkı silmek, devrimci proleter sınıf tutumunu terketmek demektir. Bu menşevizmdir. Bu oportünizmdir.

Türkiye'de devrimci proletarya milli bağımsızlık bayrağını yükseltecek midir? Elbette yükseltecektir ve yükseltmektedir.Öyle aşamalar olacaktır ki (Aydınlık'a göre şimdiden o aşamadayız), bütün öteki görevler milli bağımsızlık görevine tabi olacaktır. Öyle dönemlerde devrimci proletaryanın yükselttiği ana bayrak milli bağımsızlık bayrağı olacaktır. Ve öyle dönemlerde , devrimci proletaryanın yolu sadece milli burjuvazi ile değil, milli bağımsızlık şiarını çeşitli etmenlerle benimseyen emperyalizme bağımlı büyük burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin bir kesimiyle de çakışabilecektir. Ama işte böyle dönemlerde bütün mesele bu farklı sınıfların benimsedikleri milli bağımsızlık şiarlarının muhtevaları, hedefleri ve yöntemleri arasındaki farkı göz ardı edip etmemedir. Devrimci proletaryanın yükselttiği milli bağımsızlık bayrağı ile milli burjuvazinin yükselttiği bağımsızlık bayrağı ve emperyalizme bağımlı hakim sınıfların yükselttikleri "milli bağımsızlık" bayrağı aynı bayrak mıdır? Devrimci proletaryayı bu öteki sınıflardan ayıran, ötekilerin de benimsedikleri milli bağımsızlığa ek olarak devrimci hedefleri olması mıdır? İşte bu noktada menşevizm ile bolşevizm arasındaki temel farklardan biri belirir. Bu nokta oportünizmle Marksizm-Leninizm arasındaki en önemli ayrım noktalarından biridir.

1971 öncesinde ülkemizde M.Belli oportünizmi diğer noktalar yanında, özellikle bu noktada kafaları bulandırmış ve Marksist Leninist klasiklerde yapılan tahriflerle desteklediği menşevik görüşleri devrimci saflarda uzun süre hakim kılmıştır. Bu nedenle de, oportünist görüşlere ve oportünist mirasın etkilerine karşı bu noktada savaşmak özellikle önemlidir.

Aydınlık milli bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlığı merkezi görev tesbit ediyor.Ama, Aydınlık "milli bağımsızlık" tan ne anlıyor? Aydınlık'ın savunduğu "milli bağımsızlık" mücadelesinin muhtevası nedir? Bu sorunun cevabını Aydınlık dergisinin 64. sayısı hiç bir yanlış anlamaya izin vermeyecek kadar büyük bir açıklıkla veriyor:

"Bugün milli bağımsızlık görevimizin muhtevası nedir?

1) İki süper devlete ve özellikle Rus sosyal-emperyalizmine karşı Türkiye'nin siyasi bağımsızlığını, devlet egemenliğini, toprak bütünlüğünü korumak, süper devlet hegemonyacılığına karşı mücadele etmek.

2) İki süper devletle, iktisadi, siyasi, askeri, kültürel, vb. alanlarda bağımsızlığımıza aykırı olan bütün ilişkilere son vermek, süper devletlere karşı bağımsızlığımızı her alanda kazanmak.

3) İki süper devlet arasında çıkacak savaş tehlikesine karşı ve özellikle Rus sosyal-emperyalistlerinden gelecek bir saldırıya karşı hazırlanmak, milli savunmayı güçlendirmek, özellikle halkın bağımsız güçlerini örgütlemek." (Aydınlık, sayı 64, s.31).

Eğer Aydınlık proleter devrimci bir yayın organı olma iddiasında olmasaydı da,emperyalizme bağımlı herhangi bir 3. dünya ülkesi hükümeti adına konuşuyor olsaydı ya da ülkemizde devlet iktidarını elinde bulunduran sınıflar adına konuşuyor olsaydı, yukarıda açıklanan muhtevada bir milli bağımsızlık anlayışını savunan bu akım ya da hükümetin nispeten çok tutarlı bir 3. dünyacı akım ya da hükümet olduğunu tesbit etmek gerekirdi. Gerçekten bugün dünya büyük bir alt üst oluş içindedir. 1950'lerde,hatta 60'larda kölece Amerikan emperyalizminin peşinden giden pek çok 3. dünya devleti,bugün yukardaki gibi kararlar alıyorlar ve bu kararları uygulama yönünde önemli adımlar atmak zorunda kalıyorlar. Ülkemiz hakim sınıfları kölece süper devletlerin peşinden giden az sayıda 3. dünya ülkesi hakim sınıflarından biridir. Buna rağmen bu güçlü akımın tümüyle dışında kalamıyorlar ve çeşitli 3. dünya ülkeleriyle yayınladıkları ortak bildirilerde,izledikleri genel çizgiyle çeliştiği halde, yukardaki muhtevaya hayli yakın bir milli bağımsızlık anlayışının altına imza atmak zorunda kalıyorlar.

Aydınlık'tan yaptığımız alıntının 3. maddesindeki "bağımsız" sözcüğünü çıkarın, bu muhtevadaki bir milli bağımsızlık anlayışı 3. dünya ülkelerinin bütün uluslararası toplantılarında dile getirilmekte ve pek çok 3. dünya ülkesi tarafından bu bağımsızlık anlayışını uygulama adımları atılmaktadır.

Ama Aydınlık dergisi bir 3. dünya ülkesi hükümeti vb. adına konuşmuyor. Aydınlık "milli bağımsızlık görevimizin muhtevasını" açıklarken devrimci proletarya adına konuştuğunu ileri sürüyor. Peki, devrimci proletaryanın milli bağımsızlık görevinin muhtevası emperyalizme bağımlı 3. dünya ülkeleri hakim sınıflarının milli bağımsızlık anlayışından yalnızca bu "bağımsız" sözcüğüyle mi ayrılacaktır? Gerçi bu sözcük çok önemlidir. Hakim sınıflar da halkı örgütlemekten sözeder, ama yalnızca devrimci sınıflar halkın bağımsız güçlerini örgütlemekten sözeder. Bu sözcüğün küçümsenecek yanı yoktur ve onu küçümsemek bizden ırak olsun. Ama bu tek sözcük Aydınlık'ı kurtaramaz ve kurtaramadığını bu yazıda ve bundan sonraki yazılarda göreceğiz.

Aydınlık'ın bağımsızlığı kazanma anlayışı en iyimser yaklaşımla milli burjuvazinin reformcu tutumunu içeriyor

Aydınlık dergisinin savunduğu "milli bağımsızlık" anlayışının üç unsurunu da tekrar hatırlayalım: 1) Süper devletlerin askeri saldırı niteliğinde olmayan tehdit, şantaj ve saldırılarına karşı siyasi bağımsızlığı, devlet egemenliğini, toprak bütünlüğünü korumak (bağımsızlığı koruma görevi), 3) Emperyalist savaşa ve özellikle Rus askeri saldırılarına karşı a) "Milli savunmayı" güçlendirerek, b) özellikle halkın bağımsız güçlerini örgütleyerek, hazırlanmak, (bağımsızlığı askeri saldırıya karşı koruma görevi), 2) Bağımsızlığa aykırı her türlü ilişkiye son vererek tam bağımsızlığı kazanma (bağımsızlığı kazanma görevi), Bu yazıda bu görevlerden sonuncusunu,bağımsızlığı kazanma görevini ele alacağız ve Aydınlık'ın eleştiriler karşısında "biz sadece bağımsızlığı koruma görevinden değil,tam

bağımsızlığı kazanma görevinden de sözediyoruz" derken, proleter devrimci sınıf açısına bir ölçüde de olsa yaklaşıp yaklaşmadığını göreceğiz.

Tam bağımsızlığı kazanma, proletaryanın vazgeçilmez görevidir. Ama, bilindiği gibi yarı-sömürge bir ülkenin sahip olabileceği ölçüde bir siyasi bağımsızlıkla; bu ölçüde bir devlet bağımsızlığıyla yetinmeyen, iktisadi, siyasi, askeri, kültürel, vb. bağımsızlığa aykırı bütün ilişkilere son verme bayrağını yükselten tek sınıf devrimci proletarya değildir. Devrimci küçük -burjuvazi de, milli burjuvazi de şu ya da bu ölçüde, şu ya da bu kadar tutarlı bir şekilde bu bayrağı yükseltir. Nitekim özellikle 1960 1974 döneminde ülkemizde devrimci küçük burjuvazi ve çeşitli milli burjuva akımlar ("tam bağımsızlık" mücadelesinde), ülkemizde o dönemde devrimci proleter bir akım olmamasından yararlanarak işçi sınıfının ve çalışan halk kitlelerinin başını çektiler. Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde şehir ve köy devrimci küçük burjuvazisinin sınıf çıkarları emperyalizmle temelden çelişir ve devrimci küçük burjuvazi yarı - proleterler, özellikle yoksul köylülerden sonra demokratik halk devriminde proletaryanın en yakın müttefiğidir. Proletarya ve yoksul köylülükten sonra en devrimci sınıf olan devrimci küçük burjuvazinin tam bağımsızlığı kazanma anlayışı bile devrimci proletaryanın tam bağımsızlık anlayışından temelde farklıdır. Sınıf çıkarları emperyalizmle, emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizmle ve feodal kalıntılarla temelden çelişen şehir ve köy küçük burjuvazisi kırda ve şehirde gelişen kapitalizmin temsilcisidir ve bu sınıfın sosyalizme kazanılması ancak uzun bir süreç içinde mümkün olacaktır. Sınıf durumu gereği proletarya ile burjuvazi arasında yalpalayan devrimci küçük burjuvazinin tam bağımsızlık anlayışı emperyalizmin sınırları dışında köklü bir milli devrimi içerir, aynı zamanda küçük çapta üretimin ve kapitalizmin sürekli serpilip gelişmesini de içerir. Bu ise sözkonusu ülkenin eninde sonunda uluslararası tekelci kapitalizmin ağları içine düşmesi demektir. Devrimci küçük burjuvazinin tam bağımsızlık anlayışına bu tutarsızlık ve yalpalama her zaman yansır. Devrimci küçük burjuvazi ancak proletaryanın sınıf tutumunu benimsediği ölçüde, ya da tam bağımsızlık uğruna mücadelede ona devrimci proletarya önderlik ettiği takdirde tam bağımsızlık uğruna mücadelede tutarlı olacaktır. Ama bunun için, önce proleter devrimci bir tam bağımsızlık anlayışı gerikir. Oysa Aydınlık'ın tüm bağımsızlık anlayışı yanında devrimci küçük burjuvazinin tutumu bile çok daha devrimcidir. Bu bakımdan Aydınlık'ın tam bağımsızlık anlayışını eleştirirken küçük burjuvazinin tam bağımsızlık anlayışını incelemeye bile gerek yok. Çünkü, Aydınlık'ın tam bağımsızlık anlayışı en çok bir milli burjuva reformcu anlayışıdır.

Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde burjuvazinin emperyalizmle en az bağı olan kesimini oluşturan milli burjuvazinin sınıf çıkarları emperyalizmin ülkedeki varlığıyla objektif olarak çelişir. "İki süper devletle iktisadi, siyasi, askeri, kültürel, vb. alanlarda bağımsızlığımıza aykırı olan bütün ilişkilere son vermek, süper devletlere karşı bağımsızlığımızı her alanda kazanmak." Böyle bir bağımsızlığı kazanma anlayışı ile milli burjuvazinin bağımsızlığı kazanma anlayışı arasında ne fark vardır? Aydınlık'ın tam bağımsızlık anlayışı ile 1960-70 arasında milli burjuvazinin ülkemizde yükselttiği tam bağımsızlık bayrağı arasında ne fark var? Fark, sosyal - emperyalist süper devletten birinde sözedilip, ötekinde edilmemesi ise, ÇKP ve AEP de Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist bir süper devlete dönüştüğünden ilk kez 1968'de; Çekoslavakya'nın işgalinden sonra söz ettiler, bu bir fark sayılamaz. Aydınlık, bugünkü milli bağımsızlık görevinin muhtevasından sözediyor. Bugün ülkemizde milli burjuvazinin bir kesimi bu muhtevada bir bağımsızlığı kazanma anlayışına evet demiyor mu? Aydınlık, devrimci proletaryanın tam bağımsızlığı kazanma görevinin muhtevasını mı açıklıyor, yoksa milli burjuvaziyle asgari müşterekleri mi tesbit ediyor?

Milli burjuvazinin önemli bir kesimi uluslararası tekelci kapitalizmin ağları içinde sivrilme umuduyla bu ağlar içinde yokolma gerçeğinin yolaçtığı anti-emperyalist tutum arasında yalpalayarak da olsa genel olarak Aydınlık'ın savunduğu muhtevada bir tam bağımsızlıktan yanadır. Bir başka deyişle, Aydınlık'ın savunduğu milli bağımsızlık anlayışı en fazla bir milli burjuva anlayıştır. Ama, devrimci proletaryanın tam bağımsızlık anlayışıyla milli burjuvazininki arasında dağlar kadar fark vardır. Gerçi bugün ülkemizde milli burjuvazinin büyük bir kesimi süper devletlerin peşinden gitmektedir. Ama milli burjuvazinin, bir kesimi de tam bağımsızlıktan yanadır ama her türlü devrim ihtimaline karşıdır. Onun hayali parlamenter yolla ya da darbeci yöntemlerle mevcut devlet cihazını ele geçirmek, ve bu hazır devlet cihazı aracılığıyla tıpkı Aydınlık'ın söylediği gibi "iki süper devletle, iktisadi, siyasi, askeri, kültürel, vb. alanlarda bağımsızlığımıza aykırı olan bütün ilişkilerimize son vermek, süper devletlere karşı bağımsızlığımızı her alanda kazanmak" tır. Aydınlık'a soruyoruz: Bağımsızlığı kazanma görevinin muhtevasını açıklarken, kendi "bugünkü" anlayışıyla her türlü devrim ihtimaline bugün karşı olan milli burjuva akımların bugünkü anlayışları arasında hiçbir fark olmadığını mı kanıtlamak istemektedir? Bu soruya hayır demek isterdik, çünkü Aydınlık'ın milli burjuva saflara doğru hızla kayması hiçkimseyi sevindiremez ve sevindirmemeli. Ama, cevap evetten başka bir şey olamaz. Tek bir kanıt bile bunu açığa çıkarmaya yetiyor. Milli bağımsızlığı askeri saldırıya karşı koruma görevinin açıklandığı 3. maddede, halkın bağımsız güçlerini seferber etmekten" sözeden Aydınlık, bağımsızlığı kazanma konusunda, "bugünkü" görevleri açıkladığı 2. maddede hiç de böyle bir gerek duymamıştır. Zaten "...proleter devrimcilerinin bugünkü siyaseti ordunun parçalanması ve zayıflatılması amacını taşımıyor." (Aydınlık, sayı 72, sf: 19) diye ilan eden bir akımın, milli bağımsızlığı devrim yoluyla kazanmayı savunup, savunmadığını tartışmaya gerek var mı?! Devrim görevinden "bugün için" vazgeçen bir akımın, orduyu zayıflatmayı bile bugün amaçlamadığını ilan eden bir akımın bağımsızlığa aykırı bütün ilişkilere "son vermek" için mevcut devlet cihazından başka bir aracı olabilir mi? Bağımsızlığı devrim yoluyla kazanmayı amaçlamak bir akımı proleter devrimci kılmaz, devrimci küçük burjuvazi de bağımsızlığı devrim yoluyla kazanmayı amaçlar. Ama bundan da vazgeçmek her türlü devrimcilik iddiasından vazgeçmek demektir.

Aydınlık "şimdilik" yarı-sömürge yapıyı parçalamayı amaçlamıyor

Aydınlık'ın "cephe"yi genişletmek için tam bağımsızlığı kazanma anlayışından verdiği tek taviz bağımsızlığı devrimle kazanma amacından "bugün için" vazgeçmek, mevcut devlet cihazı aracılığıyla "bağımsızlığa aykırı ilişkilere son verme" hedefi ile yetinmek değildir. Aydınlık tam bağımsızlık hedefinden de çok önemli bir taviz vermiştir. Aydınlık'ın "bugünkü" bağımsızlığı kazanma hedefi, iki süper devlet dışında emperyalist devletleri kapsamamaktadır. Şöyle diyor Aydınlık: "İki süper devletle iktisadi, siyasi, askeri, kültürel, vb. bağımsızlığımıza aykırı bütün ilişkilere son vermek"! Yani "şimdilik" Aydınlık başta AET olmak üzere iki süper devlet dışında kalan emperyalist ülkelerin Türkiye'deki sömürüsüne son vermeyi, bu ülkeler finans-kapitalinin Türkiye'deki ağlarını parçalamayı hedeflememektedir. Aydınlık "tam bağımsızlık" tan sözettiğini söylerken, bu dergiye iltifat etmişiz. Aydınlık bugün yarı-sömürge yapıyı hedef almamaktadır. Sadece iki süper devletin Türkiye'deki ekonomik varlığına karşıdır. Sözkonusu olan uygulamada (elkoyma sırasında) bir öncelik sorunu değildir. Bağımsızlığı kazanma hedefinin "bugünkü" muhtevasını açıklıyor Aydınlık. Ve bu bağımsızlık anlayışı AET ve diğer emperyalist 2. dünya ülkelerinin sömürüsüne son vermeyi ihtiva etmiyor. Aydınlık bağımsızlığı devrimle kazanmaktan bugün için vaz geçtiğine göre AET tekellerinin sömürüsüne son vermeyi hedeflememesinden daha doğal ne var? Aydınlık 2. dünyanın emperyalist ülkelerini bugün müttefik sayıyor (bilindiği gibi Halkın Yolu'nun savunduğu politika 2. dünyayı tarafsızlaştırma politikasıdır). Ama AET vb. nin ekonomik sömürüsüne son vermeyi hedeflemediğini, yani Türkiye'nin bir süre daha AET vb. 2. dünya mali sermayesinin sömürüsüne açık bir yarı-sömürge olarak kalmasına itirazı olmadığını ilan eden bir siyasi akımın anlayışı "ittifak" da değildir, teslimiyettir. Aydınlık'ın "milli bağımsızlık" anlayışından geriye sadece AET ye bağımlı hakim sınıfların kabul edebilecekleri kadar birşey kaldı. "Cephe" genişledikçe genişledi, ama devrimci proletaryanın bağımsızlık anlayışından da fersah fersah uzaklaşıldı.

Reformlar ihtilalci mücadelenin bir yan ürünüdür

"Bilinen burjuva safsatası, devrimci taleplerimizden ve sloganlarımızdan bir takım tavizler verirken (örneğin, 'halk egemenliği' yerine 'duma bakanlığı' ya da bir 'aşama' olarak kurucu meclis talep ederken, vb.), bu yetersiz tedbirin gerçekleşme ihtimalini, hem proletarya ve hem de burjuvazinin bir kesimi ondan yana olduğu için arttırmış oluyoruz, der." (Lenin, T.Es.C 12, Kararlar nasıl yazılmamalı, sy.238). İşte Aydınlık'ın bağımsızlığı devrimle kazanmayı ve yarı-sömürge yapıyı tümüyle yıkmayı bugün için hedeflememe menşevik anlayışının kaynağında bu burjuva safsatasına inanması yatmaktadır. Ama bağımsızlığı devrimle kazanmayı ve yarı-sömürge yapıyı tam olarak tasfiye etmeyi bugün için hedeflememe tavizi, sadece iki süper devletin tahakküm ve sömürüsüne reformlarla son verme yetersiz tedbirinin gerçekleşme ihtimalini de azaltmaktan öte bir sonuç vermez. "...Çünkü, sürekli iradesine aykırı olarak burjuvazinin sempatisini kazanmaya çalışırken, kitlelerin devrimci bilincini azaltmış oluyoruz, bu bilinci köreltiyor ve yozlaştırıyoruz. Kendimizi burjuvaziye, onun monarşi ile (iki süper devletle - HY) pazarlığına adapte ediyoruz ve böylece kitlelerin ihtilalci mücadelesinin gelişmesine zarar veriyoruz. Bütün bunların sonucu olarak reformlar bu taktikler sonucu ya hiç gerçekleşmiyor, ya da katıksız aldatmaca oluyorlar. Reformlar için tek sağlam temel, onların hayal ürünü olmayacaklarının, halkın çıkarına kullanılacaklarının tek ciddi garantisi, sloganlarının düzeyini alçaltmayan proletaryanın bağımsız ihtilalci mücadelesidir... Kitleler, arasında ihtilalci ajitasyonu arttırmalıyız; tam olgunlaşmış ve azaltılmamış sloganlarımızı daha geniş alanlara yaymalıyız; onları berraklaştırarak geliştirmeliyiz -bu şekilde en iyi bir sonuç olarak devrimin tam zaferini yakınlaştırmış olacağız, ve en kötü bir sonuç olarak da (duma bakanlığı, evrensel, ama dolaylı seçim, vb. gibi) bazı yarım- tavizler ele geçireceğiz ve kendimize onları devrimin bir silahına dönüştürme imkanını sağlamış olacağız. Reformlar devrimci proletaryanın sınıf mücadelesinin bir yan ürünüdür. Bu yan-ürünü ele geçirmeyi 'kendi' işimizi yapmak liberal burjuva reformizmine düşmek demektir." (aynı eser).

Aydınlık devrimci kavramları burjuvazi için kabul edilebilir reformcu kavramlara dönüştürüyor

Aydınlık'a göre milli bağımsızlık mücadelesinin sadece "bir işgal durumunda milli kurtuluşu da kapsayan geniş bir muhtevası" olur (Aydınlık, s.64, sf.31). İşgal dışında milli bağımsızlık, milli kurtuluşu kapsamaz! Doğrudan bir işgal olmadığı halde 3. Devrimci İç Savaş dönemini Milli Kurtuluş Savaşı diye adlandıran ÇKP herhalde yanılıyor olmalı! Bağımsızlık görevinin muhtevası konusunda emperyalizme bağımlı 3.dünya ülkesi hakim sınıflarının sınıf tutumunu benimseyen Aydınlık'ın milli bağımsızlık, milli kurtuluş, milli devrim gibi kavramlar konusunda Marksist-Leninist bir yaklaşımının olmaması doğaldır. Aydınlık'a göre işgal ve devrim durumu yoksa proletarya reformlar yoluyla bağımsızlığın kazanılması (ve korunması) ile yetinmeli ve böylece reformlardan yana herkesle birleşebilmeli. İşgal durumunda milli kurtuluştan yana olanlar artacağı için bağımsızlık görevi milli kurtuluşu da artık kapsayabilir. Devrim durumu doğduğunda ise artık bağımsızlık milli devrim meselesi haline gelir! Aslında mesele Aydınlık'ın bütün bu terimlerin anlamını ve kapsamını bilmemesi değildir. Kürt milli meselesi sözkonusu olunca terimlerde çok hassas olan Aydınlık, Kürt milletine milli devrim yapmayı yasaklayan Aydınlık, konu iki süper devlet olunca en çıplak bir burjuva reformizminin platformuna atlıyor.

Milli kurtuluş hareketi için ille işgal şartı gerekmez. Bağımsızlık ile milli kurtuluş arasındaki ilk fark, bağımsızlık

bir durumu ifade ederken, milli kurtuluş bir mücadele sürecini ifade eder. İkinci olarak, bağımsızlık mücadelesinin ille geniş halk kitlelerinin uzun süreli mücadelesine dayanması gerekmez, geniş halk kitlelerinin uzun süreli mücadelesi de bağımsızlık mücadelesi adını alabilir, kitle katılmasının pek az olduğu bir mücadelede. Oysa milli kurtuluş mücadelesi kavramı hemen akla geniş halk kitlelerinin uzun süreli bir mücadelesine dayanan bir bağımsızlık mücadelesini getirir. Üçüncü olarak, bağımsızlık "görevi" ille büyük alt üst oluşları gerektirmez. Siyasi ve sosyal büyük alt üst oluşlar olmaksızın da bir ulus bağımsızlığını ilan edebilir, siyasi bağımsızlığı olan bir devletin hakim sınıfları emperyalizmin ekonomik, siyasi, askeri, vb. etkisini zayıflatacak tedbirler alabilirler, ya da hatta emperyalist devletler "bağımsızlık" (siyasi bağımsızlık elbette) verebilirler. Bütün bunların örnekleri herkesçe bilinir.. Oysa milli kurtuluş mücadelesi siyasi ve sosyal büyük alt üst oluşları beraberinde kaçınılmaz olarak getirir. Bunun dışında bir işgal ayrımı yoktur. Türkiye'nin milli kurtuluş savaşına milli bağımsızlık savaşı da denir. ABD'nin İngiltere'ye karşı savaşının adı da bağımsızlık savaşıdır. Ve milli kurtuluştan söz etmek için ille bir savaşın başlamış olması gerekmez. Her milli kurtuluş hareketi (mücadelenin geçici olarak gerilediği bazı durumlar dışında) şartlar olgunlaşınca savaşa ya da ayaklanmaya dönüşecektir. Ama savaş ya da ayaklanmadan önce de milli kurtuluş hareketi doğar ve gelişir. Milli devrime gelince, emperyalizm çağından önce milli kurtuluş ve milli devrim birbirine hayli yakın terimler di. Ama çağımızda, Türkiye'nin milli kurtuluş savaşı gibi milli devrimi zafere ulaştıramayan milli kurtuluş mücadeleleri de vardır. Çünkü çağımızda milli devrimin tam zaferi ancak emperyalizmin sınırları dışında mümkündür. Sosyalizm doğrultusunda ilerleyen bir yeni demokratik devrimle mümkündür. Oysa geniş halk kitlelerinin uzun süreli mücadelelerini kapsayan ama yeni demokratik devrim doğrultusunda ilerlemeyen hareketlere de milli kurtuluş hareketi denebilmektedir.

Aydınlık milli burjuva milli kurtuluşçuluğunun da çok gerisindedir

Emperyalizme bağımlı 3. dünya ülkesi hakim sınıfları sadece milli devrime değil, geniş halk kitlelerinin uzun süreli mücadelelerine dayanan, büyük siyasi ve sosyal alt üst oluşları beraberinde getiren milli kurtuluş hareketine de karşıdır. O, ya dayandığı emperyalist devletin çıkarları gereği, ya da bugünkü gibi proletaryanın ve halkların on yıllardır yürüttükleri mücadelelerin ürünü olan 3. dünya hareketindeki emperyalizme bağımlı hakim sınıflar gibi bağımsızlık yönünde bazı reformlardan yana olabilir. Ve kendine düşen payı artıran yarı-sömürge statüsünü, tam sömürgeye tercih eder. Emperyalizme bağımlı 3. dünya ülkesi hakim sınıfları "bağımsızlığı" slogan edinir, ve özellikle günümüz dünyasında edinmektedir. Ama ancak yarı-sömürge yapıyı temelde değiştirmeyecek, bu yapıyı korumaya devam edecek, bazı reformlardan yana olabilir. Çünkü yarı-sömürge yapının yıkılmasına yol açacak adımlar bu sınıfların da sonu demek olacaktır. "Bağımsızlık şiarına evet, ama mevcut devlet cihazını sarsmamak, orduyu zayıflatmamak, devrimci alt üst oluşlara yol açmamak, tersine mevcut devlet cihazını, düzeni ve istikrarı sağlamlaştırmak kaydıyla ve yarı-sömürge yapıyı şu ya da bu şekilde korumak şartıyla", işte emperyalizme bağımlı 3. dünya ülkesi hakim sınıflarının tutumu budur. Aydınlık'ın milli bağımsızlık anlayışı da işte bu sınırları içermektedir. Ama, elbette "şimdilik"! Günü gelince Aydınlık daha ileri gitmeye asla "karşı değildir"!

Oysa milli burjuvazinin bağımsızlık anlayışı (başlarda da belirttiğimiz gibi, bugünkü Türkiye'de milli burjuvazi daha çok hakim sınıfların peşinden gitmekte ve mevcut devlet cihazını ele geçirerek, yukardan aşağı reformlarla bağımsızlık sorununu çözmeyi hedeflemektedir, ama biz halen olanı değil, milli burjuvazinin sınıf durumu gereği en ileri gidebileceği noktayı inceliyoruz) emperyalizme bağımlı hakim sınıflardan farklı olarak, bir milli kurtuluş hareketini de içerir. Uluslararası tekelci kapitalizmin ağları içinde sivrilme umudu ile bu ağlar içinde yok olma gerçeğinin yol açtığı anti-emperyalist tutum arasında, tepeden inmeci reformlarla geniş kitleleri kapsayan devrimci adımlar arasında, devrimle, karşı-devrim arasında gidip gelen milli burjuvazi çağımızda milli devrimden korkan bir sınıftır, çünkü çağımızda milli devrim ancak sosyal devrimle içiçe tam zafere ulaşabilir. Ama milli burjuvazi mevcut devlet cihazını ele geçirerek, tepeden inme reformlarla bağımsızlık umudunu yitirdiği ölçüde geniş halk kitlelerinin uzun süreli mücadelelerine dayanan bir milli kurtuluş hareketinden yana olabilmektedir. Aydınlık milli burjuvazinin bile gerisindedir. O ancak işgal şartlarında milli kurtuluş savaşını tanıyor. Böyle kavranan bir milli kurtuluş savaşının ne olup ne olmadığı da belli değildir.

Oysa proleter devrimcilerin kendi bağımsızlık anlayışlarıyla milli burjuvazinin bağımsızlık anlayışı arasındaki sınırı en açık bir şekilde çizmeleri gerekir. Bu fark çağımızda çok büyük bir önem kazanmıştır. Emperyalizm çağında bağımsız bir kapitalist gelişmeyi hayal eden milli burjuvazinin milli kurtuluş anlayışı doğal olarak köklü ve kalıcı bir şekilde emperyalizme karşı olamaz. Emperyalizm çağında bağımsız kapitalist gelişme mümkün değildir. Bu gibi çabalar uluslararası tekelci kapitalizmin ağlarını temelden parçalamaya yönelmediğinden er geç ülke yeniden uluslararası mali-sermayenin ağları içine girecektir. Bağımsız kapitalist gelişmeyi hayal eden milli burjuvazinin savunduğu milli kurtuluşçuluk, tabiatı gereği emperyalizmin sınırları içinde bir milli kurtuluşçuluktur. Milli burjuvazi anti-emperyalist tutumda ne kadar tutarlı olmak isterse istesin, onun niyetleri ve hayalleri gerçekleri değiştirmez.

Çağımızda yalnızca proletaryanın bağımsızlık anlayışı sonuna kadar tutarlıdır. Çünkü uluslararası mali sermayenin ağlarından gerçekten kurtulmanın tek yolu emperyalizmin sınırları dışında devrim yoludur. Ancak milli ve sosyal kurtuluşu birleştiren ve sosyalizme yönelen yeni demokratik devrim bağımsızlığı mümkün kılar.

Aydınlık bu söylediğimize teoride itiraz etmeyecektir. "Ama" diyecektir, "devrim, devrim demekle bir yere varılmaz, şimdi günün görevi devrim değildir. Günün görevi, yarı-sömürge yapıyı tam olarak parçalamayı şimdilik içermeyen (örneğin AET tekellerinin ağlarını parçalamayı şimdilik içermeyen), emperyalizmin şimdilik sınırları içinde ve mevcut devlet cihazını da şimdilik hedeflemeyen, şimdilik orduyu zayıflatmayı amaçlamayan iki süper devlete karşı mücadeledir. Hele iki süper devlete karşı bazı reformlar kazanalım, milli bağımsızlık anlayışımızın muhtevası, milli kurtuluşu da, günü gelince milli devrimi de, hatta sosyal devrimi de içermeye başlayacaktır"!. İşte size kusursuz bir "süreç olarak taktik" menşevik anlayışı!

Aydınlık bağımsızlık mücadelesini devrime tabi kılmanın ne anlama geldiğini bile anlamamıştır. Bugün için Aydınlık'ın bağımsızlık mücadelesinden anladığı, iki süper devlete karşı tutum benimseyebilecek herkesin kabul edebileceği muhtevada, yarı-sömürge yapıyı ve mevcut devlet cihazını parçalamayı hedeflemeyen bir dizi sulandırılmış reformdan başka bir şey değildir. Ve Aydınlık bunun devrim doğrultusunda bir aşama olduğunu ileri sürüyor! Ama, bağımsızlık anlayışının muhtevasını daraltmakla Aydınlık, yalnızca nicel olarak daha az şeyler uğruna mücadeleyi kabul etmiş olmuyor. Aynı zamanda, farklı nitelikte şeyler için ve farklı nitelikte yöntemlerle mücadeleyi hedeflemiş oluyor.

Baş düşmanları devrimden vazgeçmek için değil yarı-sömürge yapıyı devrimle parçalama mücadelemizi ilerletmek için tespit ediyoruz

Bu aşamada devrimin baş düşmanlarının iki süper devlet ve işbirlikçileri olması, öteki emperyalist devletlerin ve hakim sınıfların iki süper devletin işbirlikçileri dışında kalan kesimlerinin "bu aşamada" düşman olmaktan, devrimin hedefi olmaktan çıkması anlamına gelmez. Böyle yaparsan AET emperyalizminin ve işbirlikçilerinin hizmetine girmekten başka bir yere varamazsın. Baş çelişme ve baş düşman siyasi kavramlardır. Devrimin alt üst oluşları içinde baş çelişme ve baş düşmanlar değişir, ama bu değişiklik devrimin hedeflerini değiştirmez. Değişen yalnızca ana hedeftir. Aydınlık "esas" kavramının ihmal edildiğinden yakınıyor. Esas kavramından da, baş ya da ana kavramından da Aydınlık'ın ne anladığı açık: o gün için baş düşmanlar dışında kalanlarla koyun koyuna "devrim" yolunda ilerlemek! Devrimin belli aşamalarında temel görevin yerine getirilmesini kolaylaştırmak için, geçici olarak bazı tavizler verilebilir. Örneğin, Çin'de bir süre için toprak devriminden taviz verilmesi gibi. Ya da örneğin bazı emperyalist ülke tekellerinin belli ve kesin sınırlamalarla devrimden sonra bir süre daha ülkedeki varlıklarına izin verileceğinin açıklanması gibi. Ama böyle bir durumda yarı-sömürge yapının parçalanması hedefinden geçici olarak vaz geçilmiş değildir. Sözkonusu olan yarı-sömürge yapının parçalanması hedefinden vaz geçilmeksizin, yeni demokratik devlette kontrollü olarak ve geçici olarak emperyalist sermayenin varlığına izin verilmesidir. Örneğin, Lenin döneminde (devrimden sonra) bazı emperyalist tekellere imtiyaz verilmesi gibi. Ama Ekim ihtilalinin Rusyasında bu imtiyazlar, emperyalist burjuvazinin boynuna takılan ilmikten başka bir şey değildir. Taviz var, taviz var. "Bugün" milli bağımsızlık anlayışının AET tekellerine karşı, dolayısıyla yarı-sömürge yapıya karşı mücadeleyi ihtiva etmediğini, "bugün için" yalnızca iki süper devletin ülkedeki ekonomik varlığına karşı olduğunu açıkladın mı, "bugün için" devrimden vazgeçme tavizini vermiş oluyorsun.

Kaldı ki, bugünkü Türkiye'de devrimci proletaryanın milli bağımsızlık anlayışının muhtevasından baş düşmanlar dışında kalan emperyalist ülkelerin mali-sermayesi lehine devrimci tavizler verilmesi de sözkonusu olamaz. Bugün bu gibi tavizler Aydınlık gibi oportünist bir tarzda değil de devrimci bir tarzda formüle edilse de, oportünist bir taviz olacaktır. Çünkü bugün şartlar böyle tavizleri gerektirmiyor.

Genel olarak devrimden oportünistler de sözeder. Önemli olan bugünkü devrimci görevleri kabul etmektir

Bugün devrimci proletaryanın bağımsızlığı kazanma anlayışının muhtevasını açıklarken, bu anlayışın öteki sınıfların bağımsızlığı kazanma anlayışları ile arasındaki nitelik farklarını açıklamazsan, iki süper devlete karşı olan herkesin kabul edebileceği bir muhtevayla yetinirsen, devrimden, milli ve sosyal devrimden söz etmezsen, "bugün için" en bayağı bir burjuva reformizminin içinde düştün demektir. Devrimci proletaryanın bağımsızlık anlayışı, bugün de, her zaman da bağımsızlığın milli ve sosyal devrimle kazanılması anlayışıdır. Bu devrimci proletaryayı öteki sınıflardan ayırdeden yöndür.

Devrimci proleter tutum öteki sınıflarla yollar çakıştığında devrimci proletaryanın görevinin muhtevasını bu çakışma ile sınırlamak değildir. Bu menşevizmdir. Devrimci proleter tutum özellikle böyle noktalarda, sınırlı hedeflerde yolları çakışan sınıfların temelden farklı amaçlarını, temelden farklı sınıf çıkarlarını, temelden farklı yöntemlerini açıklamaktır. Böyle dönemlerde öteki sınıfların tutarsızlıklarını, hedeflerini, yöntemlerini teşhir etmek, devrimci proletaryanın bağımsız sınıf tutumunu (sadece genel olarak değil, o günkü görevler açısından da ve özellikle bu açıdan, çünkü geleceğe ait devrimci görevlerden söz etmeye oportünistler de hazırdır) açıklamak özel bir önem kazanır.

İki süper devletin ülkemiz üzerindeki sömürü ve tahakkümüne karşı çıkan tek sınıf proletarya değildir. Ve bu iyi bir şeydir.. Devrimci proletarya iki süper devleti ve işbirlikçilerini tecrit etmeli, baş düşmanlara karşı birleşebilecek herkesle birleşmeli, aradaki unsurları kazanmalı ve tarafsızlaştırılabilecek herkesi tarafsızlaştırmalıdır. Ama bu demek değil ki, bu farklı sınıfların iki süper devlete karşı farklı karşı çıkış nedenlerinin, farklı sınıf çıkarlarının, farklı amaçlarının, farklı mücadele anlayışlarının, farklı yöntemlerin üzerini örtmek ve bütün bu farklı sınıf çıkarlarını uzlaştıran bir siyasetle yetinmek gerekir. Bu oportünist cephe anlayışının adı sınıf uzlaşmasıdır, ideolojik uzlaşmadır. Ortak hedeflere karşı birleşebilecek

bütün sınıfların çıkarlarını uzlaştırmaya çalışan bir siyaset, yalnızca bu sınıfların en gericisinin sınıf damgasını taşıyacaktır ve yalnızca onun sınıf çıkarlarına hizmet edecektir. Farklı sınıf çıkarlarını uzlaştırabilen böyle sihirli formüller yoktur.Nitekim Aydınlık'ın bağımsızlığı kazanma görevinin muhtevasını açıklarken bulduğu sözde "sihirli formül" de iki süper devlete karşı çıkabilecek AET taraftarı burjuvazinin, ve en iyimser bir değerlendirmeyle reformcu milli burjuvazinin iki süper devlete karşı kesimlerinin sınıf damgasını taşımaktadır.

Bu oportünist "cephe" anlayışı yalnızca proletaryanın bağımsız siyasetinden vazgeçerek geniş işçi kitlelerinin ve çalışan halk kitlelerinin bilincini karartma, onları burjuvazinin ideolojik ve siyasi etkisine terk etme sonucunu vermez. İki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi de zayıflatır. İki süper devlete karşı gerçekten bir birleşik cephe kurulmasını da imkansız kılar. Çünkü ancak proletaryanın bağımsız devrimci siyaseti ve bu siyaset ışığında yürüttüğü mücadelesi sonucu öteki sınıfların kararsızlıkları, iki süper devletle ve işbirlikçileriyle uzlaşma eğilimleri yenilebilir. Proletarya devrimden "şimdilik" vazgeçerek değil, tam tersine her zaman ve bugün yarı-sömürge yapıyı devrimle parçalama görevine sımsıkı sarılarak, iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı olan sınıfların tereddütlerini ve iki süper devletle ve işbirlikçileriyle uzlaşma eğilimlerini yenecektir. Ve proleter devrimciler geniş işçi kitlelerini burjuva etkilerden kurtarıp proleter sosyalist sınıf tutumuna kazanmanın yanında, yoksul köylülüğü, ve şehir ve kırın küçük burjuvazisini, özellikle köylüleri, yarı-sömürge yapıyı değil de yalnızca iki süper devleti ve işbirlikçilerini hedef alan ve reformcu hayallerle kitlelerin bilincini karartan burjuvazinin etkisinden kurtardığı, onları bugünden yarı-sömürge yapıyı devrimle parçalama kavgasına kazandığı ölçüde, milli burjuvazinin tereddütlerini ve perdelerin gerisinde iki süper devletle ve işbirlikçileriyle pazarlıklarını yıkacaktır. İki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı en geniş bir cephenin kurulabilmesi de,devrimci proletaryanın bugünkü bağımsız devrimci siyasetine ve bugünkü bağımsız devrimci eylemine bağlıdır.

Açıkça devrim hedefinden vazgeçtiklerini ilan edip, burjuvazinin doğrudan uşakları haline gelene kadar, bütün ülkelerin oportünistleri geleceğe ait devrimci görevlerden, hem de en büyük bir devrimci lafazanlıkla söz etmeye her zaman hazırlardır.Menşevizm, oportünizmle bolşevizm, Marksizm-Leninizm arasındaki ayrım, birinin genel olarak devrimi reddetmesi, ötekinin genel olarak devrimi kabul etmesi değildir. Ayrım noktası bugünkü devrimci görevleri kabul edip etmemektir. Aydınlık menşevik bir çizgi izlediği eleştirisini anlamadığını söylüyordu. Siyasette menşevizm derken kastettiğimiz budur. Geleceğe ait devrimci görevleri asla reddetmiyorsunuz. Sizin reddettiğiniz, siyasi sözlüğünüzden çıkardığınız bugüne ait devrimci görevlerdir. Bugünkü genel siyasetiniz (merkezi görev kabul ettiğiniz milli bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık anlayışınız) de, taktikleriniz de (örneğin, daha önce Halkın Yolu'nun eleştirdiği "yıkılsın MC" taktiğiniz) bugünkü devrimci görevleri temelden inkardan başka bir şey değil. Menşevizm, reformizm bugün ülkemiz proleter devrimci hareketinde revizyonist etkilerden sonra ikinci büyük tehlike. Ve revizyonizmle uzlaşma eğilimleri aşıldığı ölçüde, menşevizm baş tehlike olma yönünde gelişiyor. Menşevizm bütün proleter devrimci akımlar içinde çok etkili. Çünkü "sol" a karşı mücadele sağ eğilimleri besledi. Ama daha da önemlisi günümüz Türkiyesinde menşevizmi besleyen bir toprak var. Bugün '71 döneminden farklı olarak ortayolcu küçük burjuva devrimci akımlar içinde de baş tehlike reformizm tehlikesi. Sağ eğilimler "sol" tepkilere yol açmaktadır ve sağ elimlere karşı kararlı bir mücadele yürütülmedikçe gelecekte daha çok yol açacaktır. Ama bugün esas tehlike olarak "sol"tehlikeyi görmek, menşevik tutumla gözlerin kararması demektir. Bütün proleter devrimci akımlar içinde menşevizm çok etkilidir. Ama Aydınlık'ın ayrı bir yeri var. Aydınlık menşevik siyaset ve taktiklerde ustalaşma yönünde her geçen gün daha "kararlı" adımlar atıyor. Aydınlık'ın ilk çıkışında, 1974 de CHP reformizmine karşı yürüttüğü oldukça kararlı mücadeleden son iki yılda geriye hemen hiç bir şey kalmadı. Aydınlık kendisine yöneltilen eleştiriler karşısında, oportünizmden, menşevizmden arınmak için hiç bir çabaya girmiyor. Aydınlık'ın tek yaptığı oportünist görüşlerine "marksist" cila sürmek. Kaba oportünist görüşlerine sözde "marksist" cila sürme yönünde attığı her adımda, yeni ve daha cüretli oportünist tezler eşlik ediyor.(Örneğin, oportünist yurt savunması tezlerini sözde "marksist" cila ile kamufle etmeye çalışarak yeniden ısıtıp ortaya sürdüğü 72. sayıdaki Yurt Savunması Üzerine başlıklı yazının, 1. Emperyalist savaşın Türkiye açısından esas yönünün haklı savunma savaşı olduğu, "devrimci proletaryanın" bugün için orduyu parçalamayı ya da zayıflatmayı amaçlamadığı, vb. cüretli oportünist tezleri içermesi gibi). İşte bu nedenlerle, bugün proleter devrimci saflarda menşevizme karşı mücadelede esas hedef Aydınlık olmalıdır.

BUGÜNKÜ DEVRİMCİ GÖREVLERİN İNKARININ TEMELİNDE MENŞEVİK "Aşamalar" TEORİSİ YATMAKTADIR

Aydınlık'ın menşevik görüşlerinin bu dergi taraftarları üzerinde etkisini devam ettirebilmesinin ve pek çok proleter devrimcinin kafasını bir ölçüde de olsa bulandırabilmesinin nedeni, bilinç düzeyi geri arkadaşların iki ana burjuva safsatasının etkisini yenememeleridir.

Birinci burjuva safsatası şudur: "evrim ve devrim dönemlerinin içiçeliği üzerine anti-marksist görüşlerin etkisinde kalınmazsa görülecektir ki, devrimci görevlerin kabul edilmesi için bir devrim durumu olması gerekir." Bu burjuva safsatasına göre, proletarya "devrim döneminde devrim yapar, evrim döneminde reformlar uğruna mücadele eder"! Menşevizmin temelinde yatan bu burjuva safsatası ile bilinç düzeyi geri bir çok unsurun gözlerini karartan revizyonistler 1973-74 yıllarında "Kesintisiz Devrim" broşürünü dillerine dolamışlardı. Bir devrim durumu yoksa reformlar uğruna mücadele edilmesi gerektiği şeklindeki burjuva safsatasını kabul ettirebilmek için, '71 yenilgisinin bu tezin reddedilmesinden kaynaklandığını ileri sürüyorlardı. Oysa, bizzat "Kesintisiz Devrim" bu burjuva safsatası üzerine inşa edilmişti. Evrim döneminde reformlar için mücadele edilmesi gerektiği burjuva safsatasını (İki Taktik kitabının çevirisinde oportünistlerce yapılan tahriflere de aldanarak) Leninist bir tez kabul eden "Kesintisiz Devrim", şu sonuca varıyordu: "bu emperyalist ülkeler için geçerlidir, ama yarı-sömürge ülkelerde evrim ve devrim dönemleri içiçe geçmiştir".

Oysa, "devrim döneminde devrimci görevler, evrim döneminde reformcu görevler" görüşü sadece bir burjuva safsatasıydı. Bu ayrım menşevizmin ayrımıdır. Leninizm, bolşevizm bu menşevik anlayışa karşı mücadele içinde doğup, gelişmiştir. Bu burjuva safsatasına karşı en kararlı bir mücadele, her dönemde Leninizmin ayırt edici yönlerinden biri olmuştur. Devrimci görevleri yalnızca gelecekteki bir devrim durumu için kabul etmeye razı olan menşevizme karşılık, Leninizm her dönemde devrimci görevleri esas alır ve kitlelerin savaşma kapasitesini artıracak reformlar uğruna mücadeleyi de bu devrimci görevlere tabi kılar. Her dönemde kitlelerin devrimci mücadelesi esastır. Elbette (ülke çapında ya da kısmi) bir devrim durumu olup olmaması, kitlelerin devrimci mücadelesinin biçimini, yöntemlerini vb. çok değiştirir. Ama bu başkadır, bir devrim durumu yoksa proletaryaya reformlar uğruna mücadele görevini vermeye kalkmak başka. Ve elbette proletaryanın devrimci mücadelesinin, kitle mücadelelerinin geçici olarak gerilemesinden umutsuzluğa kapılan küçük burjuva aydınların başvurduğu "heyecanlandırıcı" bireysel terörizmle ilgisi yoktur. Reformistlerin parmaklarına doladıkları "ya bireysel terörizm, ya da reformlar uğruna mücadele" ikilemi de bir burjuva safsatasından başka bir şey değildir.

Bu yazıda devrimci proleter ve menşevik (reformist) mücadele anlayışları üzerinde durmayacağız. Bu yazıda çürütmeye çalıştığımız genel siyatte ve siyasi taktiklerde menşevik "aşamalar", "süreçler" teorisidir. Devrimci proletaryanın siyasi hedefleri,görevlerinin muhtevası, siyasi taktikleri vb. her dönemde devrimci olmak zorundadır. Bunun için bir devrim durumu gerekmez. Örneğin, hiç bir dönemde devrimci proletarya "orduyu zayıflatmayı amaçlamadığını" ilan edemez, bunu amaçlamak için ille bir iç savaş ya da ayaklanma durumu olması gerekmez, vb... Eğer siyasi hedefler, siyasi görevlerin muhtevası, siyasi taktikler, vb. devrimci ise, kitlelerin savaşma kapasitesini yükseltecek acil talepler, reformlar için mücadeleyi devrimci mücadeleye tabi kılmak mümkün olur. Devrimci proletarya için, reformlar için mücadelenin ve devrimci mücadelenin yürütüldüğü farklı aşamalar yoktur. Reformcu görevlerin esas olduğu ve devrimci görevlerin esas olduğu farklı aşamalar yoktur.

Menşevik görüşlerin üzerinde temellendirildiği ikinci burjuva safsatası, devrimin baş çelişmenin değiştiği farklı aşamalarında genel siyasetin devrime nasıl tabi kılınacağı konusu üzerinedir. Bu burjuva safsatasına göre, "temel çelişmenin çözümü devrimin genel amacıdır ve temel çelişmeden çıkan hedefler devrimin genel hedefleridir.Ama devrimin her bir aşamasında bizim görevimiz temel çelişmeyi çözmek değildir, o aşamadaki baş çelişmeyi çözmektir. Her aşamada bir baş çelişme çözülerek, böylece devrimin hedefleri birer birer yıkılacak, temel çelişme aşama aşama çözülecektir." "Örneğin,ülkemizde bugün görevimiz temel çelişmeyi çözmek, yani üretici güçlerin gelişmesini engelleyen yarı-sömürge, yarı-feodal yapıyı parçalamak değildir. Bugünkü görevimiz", kimilerine göre "baş çelişme olan iki süper devletle 'milli çelişmemizi ' çözmektir, bir başka aşamada öteki emperyalist ülkelerle 'milli çelişmemizi' çözeriz, ve yine bir başka aşamada da iç çelişmeleri ya da 'sınıfsal' çelişmeleri çözeriz ve böylece sonunda temel çelişme kendiliğinden çözülmüş olur." Kimilerine göre ise, bu aşamaların sırası değişik olmalıdır.

Bu menşevik aşamalar teorisinin Leninist aşamalar teorisiyle hiç bir ilgisi yoktur.. Devrimin değişik aşamalarında baş çelişme ve baş düşmanlar değişir. Ama aşama aşama çözüm diye bir şeyi bir devrimci sürece ilişkin olarak (örneğin demokratik devrim süreci) devrimci proletarya kabul etmez.Her an, hergün devrimin her bir anında devrimci proletaryanın görevi temel çelişmeyi çözmektir. Devrimin her bir anında devrimci proletaryanın görevinin muhtevası temel çelişmenin çözümünün belirlediği muhtevadır.. Baş çelişme değişik aşamalardaki görevlerin muhtevasını değil, her bir aşamada devrimin siyasi baş hedeflerini belirler, devrimin güçlerinin mevzilenişinde belli değişiklikler yapar, vb. Ve bütün bu değişiklikler temel çelişmeyi parçalara bölüp, her bir parçanın çözümünü bir aşamaya paylaştırmak için yapılmaz. Tam tersine, baş çelişmeye göre devrimin siyasi baş düşmanlarının, devrimin güçlerinin mevzilenişinin , vb. tesbit edilmesinin amacı, "o aşamada" temel çelişmeyi çözmektir. Temel çelişme o aşamada çözülecek mi,devrim o aşamada, sadece mevzi değil ülke çapında, zafere ulaşacak mı, devrim yenilecek mi, yarıda mı kalacak, devrim tam zafere ulaşmadan baş çelişme değişecek mi, yoksa değişmeyecek mi, bütün bunlar önceden bilenemeyecek şeylerdir ve bu ayrı bir konudur. Ama temel çelişmeyi aşama aşama çözme anlayışının Leninist aşamalar teorisiyle uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Temel çelişme ile baş çelişme arasında diyalektik bir bağ vardır. Ve bu bağı mekanik bir bağa dönüştüren "aşamalar", "süreçler" teorisi menşevizmin ayırdedici özelliklerinden biridir.

AYDINLIK ELEŞTİRİSİ (III)

Bu burjuva safsatalarının etkileri aşıldıkça Aydınlık dergisi taraftarları menşevizmi bütün açıklığıyla görecekler ve oportünist siyaset iflas edecek.

Emperyalizm öncesinde milli bağımsızlık mücadelesi burjuva demokratik devrimin bir parçasıydı. Emperyalizm çağında ise proleter sosyalist devrimin bir parçası haline gelmiştir. Çünkü, emperyalizm çağında milli bağımsızlığı kazanma mücadelesi emperyalist burjuvaziyi, uluslararası tekelci sermayeyi hedef almak zorundadır. Uluslararası mali-sermaye ağlarının sınırları içinde, emperyalizmin sınırları içinde bir bağımsızlığı kazanma mücadelesi ancak bir yarı-sömürgenin (örneğin Türkiye'nin) sahip olabileceği kadar bir siyasi bağımsızlıktan başka bir sonuç veremez. Emperyalizm çağında bağımsızlık mücadelesi ancak emperyalist kapitalizmi hedef alan, emperyalizmin sınırları dışında yeni tipte demokratik devrimle zafere ulaşabilir, milli ve sosyal devrimin içiçe yürütülmesiyle zafere ulaşabilir. Devrimci proletaryanın bağımsızlığı kazanma görevinin muhtevası emperyalizmi, emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizmi ve feodal kalıntıları devrimle alaşağı etmek ve yeni demokratik devrim sürecinde sosyalizme yönelmektir. Emperyalizm çağında tam bağımsızlığı kazanmanın tek yolu budur. Bunun için proletarya en tutarlı milli bağımsızlık taraftarı sınıftır.

Proletaryanın görevi yoksul köylülüğü ve genel olarak küçük burjuvaziyi emperyalizmin sınırları dışında yeni demokratik devrim yoluyla tam bağımsızlığın kazanılmasına karşı olan, devrimden korkan milli burjuvazinin ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri etkisinden kurtarmak, bağımsızlığı kazanma mücadelesinde ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri proletarya önderliğini hakim kılmaktır.

Proletaryanın sınıf bağımsızlığını muhafaza etmek demek, bağımsız sınıf tutumunu genel olarak tanımak demek değildir. Bu yetmez. Proletaryanın sınıf bağımsızlığından söz edebilmek için, sadece genel olarak değil, her bir somut durumda proletaryanın bağımsız devrimci sınıf tutumunu kabul etmek ve pratiğe aktarmak gerekir.

Proletaryanın bugünkü devrimci görevleri kabul edilmedikçe, onun genel devrimci görevlerini kabul etmenin hiç bir anlamı kalmaz. Ortak düşmanlara karşı birleşik cephe, proletaryanın bağımsız sınıf tutumundan, bugünkü devrimci görevlerden vazgeçerek ya da tavizler vererek değil, bu sınıf tutumuna, bu devrimci görevlere sımsıkı sarılarak kurulur. Aksi takdirde birleşik cepheden değil, sınıf uzlaşmasından söz etmek gerekir. Yoksul köylülük ve küçük burjuvazi milli burjuvazinin etkisinden kurtarıldığı, bugünkü devrimci görevlere kazanıldığı ölçüde, milli burjuvazinin tereddütleri yalpalamaları, baş düşmanlarla pazarlık yapma eğilimleri yenilecek ve milli burjuvazi birleşik cepheye kazanılacaktır. Onun yalpalamalarını ve tutarsızlıklarını teşhir etmek yerine, bugünkü görevlerimizin sınırı onun sınıf tutumuyla çizilirse, devrimden vazgeçildiği gibi, birleşik cepheden de vazgeçilmiş olunur. Bu sınıf mücadelesinin yasasıdır.

ADANA
FAŞİZME ve SOSYAL FAŞİZME KARŞI MEMUR MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Tüm yurtta olduğu gibi Adana Tüm-Der Şubesinde de sosyal-faşist saldırganlar memurların haklı mücadelelerini katsayı artışıyla sınırlandırmaya, hükümet değişikliğine bağlamaya, emperyalizm ve sosyal-emperyalizmin işbirlikçilerinden grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı alabilecekleri propagandasını yapıyorlar. Bu anlayışa karşı çıkan, memur mücadelesinin ülkede süren işçilerin, köylülerin ve tüm çalışanların mücadelesinden ayrı görmeyen, bu mücadeleyi halkın düşmanları olan iki süper devlete, faşist diktatörlüğe ve sosyal-faşizme karşı yönelten, emekçi halkların kararlı savunucuları devrimcilere MAOCU KOMANDOLAR safsatasıyla karşı çıkıyorlar.

Onlar kitle mücadelesinin gelişiminden korktukları gibi memurların mücadelesinden de korkuyorlar. Onların memurları örgütleme, mücadeleye kazanma, ülkemizde hakim sınıfları ve emperyalistleri kovup yerine Devrimci işçi-köylü iktidarını kurma diye bir meseleleri yoktur ve olamaz da.

19.3.1977 tarihinde yapılan Tüm-Der Adana Şubesinin kongresinde de sosyal-faşistler saldırgan yüzlerini açığa vurdular. AP'lerin bile üye olabileceğini söyleyenlerin orada yer olan devrimcilere tahammülü olmadığı katsayı artışının çözüm olmayacağını söyleyenlere tahammülü olmadığı, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkının memurların ve tüm çalışanların mücadelesi sonucunda kazanılabileceğini söyleyenlere tahammülü olmadığı bir kere daha açığa çıktı.

Biz devrimci, yurtsever anti-faşist memurlar mücadelemize kararlılıkla devam edeceğiz. Onların saldırgan yüzlerini açığa çıkaracağız. Ve memurların mücadelesinin önünde duran bu engelleri aşacağız. Memurların mücadelesinin tüm emekçi halkımızın mücadelesinden soyutlama tertiplerine karşı mücadele edeceğiz. Mücadeleyi hükümet değişikliği için değil DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI için mücadeleyle bütünleştireceğiz.

NE AMERİKA, NE RUSYA!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!

GREVLİ-TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI İÇİN İLERİ!

KATSAYI SİSTEMİ KALDIRILMALIDIR!

İŞÇİ-MEMUR AYRIMINA SON!

YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!

Bir Gurup Yurtsever
Devrimci, Anti-faşist Memurlar

Türkiye Yazarlar Sendikasında devrimci çizgiyi egemen kılalım

Geçtiğimiz günlerde, Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS), Nâzım Hikmet'i 75. doğum yıldönümünde anma girişiminde bulundu. Türkiye devrimci kültürüne olumlu yanlarıyla önemli katkılarda bulunmuş olan, olumsuz yanlarından dersler çıkaracağımız Nâzım Hikmet'i sadece "barışçı ve insancıl" bir şair olarak niteleyerek anmak, revizyonist görüşlerden kaynaklanan anti-marksist bir tutumdur. Bu tutuma neden olan Türkiye Yazarlar Sendikasının yönetimindeki bazı kişilerdir. Spor ve Sergi Sarayında yapılan "Nâzım Hikmet'i Anma Gecesi" ne, TYS'nin yönetiminde bulunan kişilerin kollamasıyla sosyal-faşist karakterdeki İlerici Gençler Derneği (İGD) egemen olmuştur. Bu toplantı "Nâzım Hikmet'i Anma Gecesi" değil, revizyonist İlerici Gençler Derneği'nin propangandasına alet edilmiştir. Nitekim, Türkiye Yazarlar Sendikasının 26 Mart 1977 günü yapılan Genel Kongresinde denetim kurulu üyeleri 157.000 liralık bir açık bulunduğunu bildirmişlerdir. Yönetim Kurulu ise, "Nâzım Hikmet'i Anma Gecesi" için bastırılan 187.000 liralık davetiyelerin İlerici Gençler Derneği'ne verildiğini, bu paranın ancak 30.000 lirasının ödendiğini belirtmiştir.

Türkiye Yazarlar Sendikası yöneticileri, üyeleri kültür emekçilerinden kesilerek biriktirilen 157.000 lirayı sosyal-faşist İlerici Gençler Derneğine vermekle, sosyal-faşistlerin maddi ve manevi bakımdan palazlanmasına yardımcı olmuştur. Yurtsever, demokrat, devrimci yazarların örgütü olan TYS'nın örgütsel bütünlüğüne, bağımsızlığına gölge düşürülmüştür. Bir diğer nokta ise, başında Aziz Nesin'in bulunduğu Türkiye Yazarlar Sendikasının geçtiğimiz aylarda İsrail'li siyonist yazar Efraim Kişon'u Türkiye'ye davet ettiği basında yer almıştır. Halkımızın, Filistin halkının kurtuluş mücadelesine destek olduğu günlerde verilen bu karar, devrimci yazarların tavırlarıyla bağdaşmaz niteliktedir.

Türkiye Yazarlar Sendikasına bağlı devrimci yazarlar, kültür emekçileri! Her iki hatalı eylemin sorumlularından hesap soralım. Revizyonizmle uzlaşmayı mahkum edelim, Türkiye Yazarlar Sendikasında devrimci çizgiyi egemen kılalım.

Yaşasın kültür emekçilerinin devrimci mücadelesi!

31/3/1977
Ahmet ADA

HALKIN KURTULUŞU ve HALKIN BİRLİĞİ'NİN I MAYIS ÇAĞRISININ ELEŞTİRİSİ

Baş.ta.sayfa 9'da,

Ama Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği bu gerçeğin yerine subjektivizmi ve dogmatizmi koyarak onları birliğin dışında devrimci milliyetçiler olarak mahkum ettiler.

Kürt Marksist-Leninistleri revizyonizme karşı mücadeleyi yeni başlattılar ve bu mücadele kendi içinde zaaflar da taşımaktadır.. Ancak bunun böyle olduğunu tespit etmek bizim devrimci görevlerimizi azaltmaz, Kürt Marksist-Leninistlerini proleter devrimcilerin birliği dışında görmemize de yol açmaz. Bizlerin olduğu gibi Kürt Marksist-Leninistlerinin de ayrı yerde kümelenmeleri, herbirinin farklı kaynaklardan doğmalarına, Halkın Yolu-nun 4. ve 5. sayısındaki platformda açıklandığı gibi, dönemin somut tahliline bağlıdır. Bu kavranamadığı sürece, önümüzdeki görevler kavranamaz, proleter devrimci hareketin görevlerini kendi dar ufkumuzla sınırlandırmış oluruz.

Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu'nun 1 Mayıs konusundaki bu hatalı kararı hem 1 Mayıs'ın daha güçlü kutlanmasına pratikte engel olabilir hem de birliğe değil ayrılıkların derinleşmesine yardımcı olur. Bunun için bütün proleter devrimciler ortak organizasyon içine alınıp alınmadıklarına bakmadan 1 Mayıs kutlamalarına aktif bir biçimde katılmalıdır. Bütün proleter devrimcilerin 1 Mayıs eylemine katılmaları için bütün gücümüzle çalışalım. Ayrıca birleşebileceğimiz bütün güçlerle birleşerek 1 Mayısı daha da güçlendirelim. Ve böylece, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin ortak açıklamasında yazdıkları gibi, "1 Mayıs, proletaryanın devrimci partisinin inşasında ileri bir adım; ABD emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelede güçlü bir ileri atılış olsun".

Bu yılki 1 Mayıs kampanyası proleter devrimcilerin şiarlarının işçi sınıfına ve çalışan halka ulaştığı dağı, taşı, bütün yurdu sardığı bir kampanya olmalıdır. İşçi sınıfına ve halka ihanet etmiş revizyonist çetelerin 1 Mayısa sahip çıkmalarına müsaade etmeyelim. 1 Mayıs onların maskelerini indirme mücadelesinde önemli bir adım olacaktır. Yurdun dört bir yanından yükselteceğimiz 1 Mayıs bayrakları dünyanın dört bir yanında yükselen bayrakla birleşecek, Türkiye işçilerinin ve emekçi halkının elleri dünya proletaryasının ve ezilen halklarının ellerine uzanacaktır.

YAŞASIN 1 MAYIS!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ!

Avrupa Güvenliği hakkındaki bütün gürültüler halkların özgürlük ve bağımsızlığına karşı büyüyen tehlikeyi gizleyemez

Sözde Avrupa Güvenliği hakkındaki Helsinki Konferansına katılan 35 ülkenin dışişleri bakanlarının Belgrad toplantısının yaklaşmasıyla revizyonist ve emperyalist propaganda, ABD ve Sovyetler Birliği'nin ve hem Batı, hem de Doğu Avrupa burjuvazisinin Avrupa'nın geleceği ile ilgili sözde iyi niyetlerinin reklamını yapmak için elinden geleni yapmaktadır.

Bu propagandanın amacı halkların, iki süper devletin düzenlediği bu konferanstan yararlandığı ve Helsinki'den sonra barış ruhunun Avrupa'yı güvenlik ve gerginliğin azalmasına yönelmiş olduğu sahte izlenimini yaratmaktır. Bu yönde burjuva ve revizyonist politikacılar açıklama yapmışlardır. Bu münasebetle yürütülen bütün propaganda Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizminin hegemonyası ve saldırgan siyasetlerinin sonucu, kıt'amızda durumun iyi bir yönde gelişmediği gerçeğini gizleyemez. Tam tersine halkların özgürlük ve bağımsızlığına karşı tehdit ve güvensizlik daha da artmıştır. Helsinki'den bu yana olaylar, bu konferansın tehlikeli bir Sovyet - Amerikan girişimi olduğunu ispatlamıştır. Bunun vasıtasıyla Sovyetler Birliği ve Amerika, Avrupa ülkeleri üzerindeki siyasi ekonomik ve askeri hakimiyetlerini tasvip ve kabul ettirmeye çalışmaktadır. Hayat bunu doğrulamıştır.

Helsinki belgelerinin imzalanmasından 20 ay sonra Amerikan askeri kuvvetleri 60.000 kişi, Sovyetler Birliğininkileri ise 100.000 kişi artmıştır. Federal Almanya'ya ek olarak 14.000 Amerikan askeri gönderilmiştir. Demokratik Alman Cumhuriyetindeki, Sovyet birliklerine 30.000 kişi daha eklenmiştir. Bugün sırasıyla ABD ve Sovyetler Birliği'nin hâkim oldukları NATO ve Varşova Paktı'nın askerî kuvvetleri nin sayısı 1.700.000'e ulaşmıştır. II. Dünya Savaşından bu yana hiç bir dönem karada ve havada, denizde bu dönemdeki kadar çok sayıda askerî manevra yapılmamıştır. Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal emperyalistleri 100'den fazla manevra yapmışlardır. Helsinki'yi izleyen barış ruhu hakkındaki propaganda artırılırken, Sovyet ve Amerikan deniz filolarının seferleri de artmaktadır. Ve onların hareketleri sadece Akdeniz ve Atlantiği değil, aynı zamanda kuzey ülkelerinin kara suları üzerindeki egemenliğinin hayasızca ihlâl edildiği Kuzey Denizini de kapsamaktadır.

Savaş kışkırtıcısı açıklamalarla halklara şantaj yapma çabaları yıkıcı faaliyetler, casusluk, vs. Avrupa'da iki tarafın askerî potansiyelinin güçlenmesi nin yanı sıra artmıştır. Sadece batıda yayılmacı siyasetinin temel aracı olarak NATO ve Ortak Pazar aracılığı Amerikan emperyalizmi kanunları yapmaya devam etmektedir.

Bütün demagojilere hatta Jimmy Carter'in Beyaz Saraya yerleşmesine rağmen Amerikan emperyalizminin ortaklarına karşı siyasetinin değişmeyen saldırgan ve hegemonyacı gidişi oldukça ortadadır. Sovyet revizyonistlerinin Doğu Avrupa'nın revizyonist ülkeleri üzerindeki hâkimiyetide hafiflemiyor. Bu ülkeler Sovyet yumruğunun hüküm sürdüğü Varşova ve Comecon'a el ve ayaklarından bağlı olarak siyasi ekonomik ve askeri bütünleşme vasıtasıyla azgın bir şekilde sömürülmekte ve ezilmektedirler. Sovyetler Birliği halkları ve Doğu Avrupa Ülkeleri için Helsinki'den sonraki gelişmeler, sadece uluslararası sonuçları bakımından değil, aynı zamanda iç gelişmeleri üzerindeki etkileri yaşama biçimlerinde kapitalist yozlaşmanın daha da gelişmesine verdikleri hız bakımdan da belirgindir.

Brejnev ve uyduları buhranla başa çıkma umutlarını esas olarak AB Devletleri ve Ortak Pazar'ın diğer ülkeleri ile sözde yumuşamaya onlardan bol miktarda kredi ve teknoloji almaya dayandırmaktadırlar. Fakat bugün 40 milyonu bulan bu krediler ve borçlanmalar zaman ağır şartla eşlik etmektedir. Bu ülkeler mil yonlarca doları sağlamak üzere gözden düşmüş olan, sürekli tavizler vermek zorunda kalmaktadırlar. Bu tavizlerle Batı burjuvazisinin ideolojik, kültür ve insanların daha fazla sızması için kapıların açılmasını istemek tedir. Bu sızma elbette milli menfaatlere, bağımsızlığa ve her alanda egemenliğe dokunmaktadır ve emekçi kitleler üzerindeki olumsuz sonuçları artırmaktadır.

Bütün Amerikan ve Sovyet üsleri, birlikleri ve filoları çekilmedikçe iki süper devletin diktasının dayanakları olan NATO ve Varşova Paktı saldırgan askeri blokları parçalanmadıkça, Amerika Birleşik Devletleri ve Sovyetler Birliği arasındaki işbirliği ve rekabet ve bugünkü hegomonyacı siyasetleri var oldukça bir güvenlik ve barış asla olamaz.

Tehlikelerin iki süper devletin saldırgan siyasetlerinden ve emperyalist maksatlarından ileri geldiği Avrupa ve dünyadaki mevcut durum Avrupa halklarının daha fazla uyanık olması gerektiğini muhtemel bir tehdite başa çıkmaya hazır olmasını gittikçe daha açık bir şekilde zorunlu kılmaktadır. Gerçek barış ve güvenlik gerginliğin azaltılması ve gerçek işbirliği bütün dünya halklarının en büyük ve en azgın düşmanları olan Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmine karşı tutarlı ve kararlı bir mücadeleyle bizzat halklar tarafından çözülmesi gereken mücadelelerdir.

TİRAN RADYOSU

ABD'de Türkiye'li öğrencilerin toplantısında 12 MART FAŞİST DARBESİ LANETLENDİ

Bizler, ABD'nin New York eyaletindeki Türkiye'li gençliğin, öğrencilerin faşizme, emperyalizme karşı demokratik örgütü TÜRK ÖĞRENCİ BİRLİĞİ New York (TÖB-NY), olarak 12 Mart 1971 askerî faşist darbesinin 6cı yıldönümünde bir forum düzenledik. Halkımızın devrimci geçmişini daha iyi kavrayabilmek için yaptığımız bu toplantı, aynı zamanda ABD emperyalistlerinin basınının halkımızın yükselen mücadelesini Amerikan kamuoyundan gizleme çabalarını kırma amacını güdüyordu.

Toplantıda Amerikalı ve Üçüncü Dünya ülkelerinden demokrat ve devrimcilerde hazır bulundular. Dayanışma mesajları veren İranlı Öğrenciler Federasyonu, Etyopya'lı Öğrenciler Federasyonu, Eritreli Öğrenciler Birliği ve İşçilerin Görüş Açısı ve 'Şafak'adlı Amerikalı örgütler Türkiye'deki emperyalist ve faşist tahakkümü lanetlediler. Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin yanında olduklarını belirterek bütün dünya halklarının emperyalizm ve tüm gericiliğe karşı birleşmesinin önemini vurguladılar. Forumdan sonra bir açık oturum yapıldı. TÖB-NY korosunun devrimci halk kültürümüzden sunduğu örnekler coşkunlukla karşılandı.

Forumda TÖB-NY adına konuşan temsilci arkadaş özetle şunları söyledi.

"Başta işçi sınıfı olmak üzere iki milliyetten halkımız üzerinde baskı, azgın sömürü, terör, işkence ve cinayet demek olan 12 Mart faşizmini ve faşist darbe öncesinde halkımızın yükselen devrimci militan mücadelesini Türkiye halklarının DEMOKRATİK DEVRİM mücadelesi içinde değerlendirmek, bu yolda şehit düşen arkadaşlarımız için acımızı kararlı mücadele azmine dönüştürmek üzere toplandık.

ABD emperyalizminin sadık uşağı faşistler fabrikada direniş yapan işçiye; toprak mücadelesi veren köylüye; bağımsızlık-demokrasi, öğrenim, öğretim özgürlüğü, can güvenliği isteyen öğrencilere - öğreticilere; ve sömürüye karşı başkaldıran halkın bütün sınıf tabaka ve katmanlarına saldırmakta, işkence, terör ve cinayetlerle halkımızın mücadelesini bastırmaya yeltenmektedirler.

Öte yandan Rus sosyal emperyalistlerinin işbirlikçileri revizyonistler Rus sosyal emperyalizminin ülkemizde yayılmacılığını meşrulaştırıyorlar. Bunlar halkımızın mücadelesini arkadan hançerlemek tedirler.

Bugün dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının emperyalizme ve gericiliğe karşı birleşik cephesinde halkımız faşizme, sosyal faşizme, emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı kararlı mücadele bayrağını yükseltmiştir. Halkımızın Demokratik Halk Devrimi yolunda ilerleyecek devrimci halk iktidarını kuracağına inancımız tamdır.

12 MARTLAR HALKIN MÜCADELESİNİ DURDURAMAYACAKTIR! NE AMERİKA NE RUSYA! KAHROLSUN FAŞİZM SOSYAL FAŞİZM! YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE! YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

TÖB-NY

A PROGRAM ON

PEOPLES' DEMOCRATIC REVOLUTION IN TURKEY

One World Rm., Anabel Taylor Hall
Cornell University, Ithaca NY

Friday, March 11, 1977
6:00 p.m.
Donation: 2.50

Program:
1. Speech: Revolutionary Struggles of the Peoples of Turkey: March 12,1971 in Perspective
2. Turkish dinner
3. Turkish revolutionary songs and poems, folk dances

NEITHER U.S. NOR RUSSIA;
DEMOCRATIC, INDEPENDENT TURKEY!
DEATH TO FASCISM AND SOCIAL-FASCISM;
LONG LIVE PEOPLES' DEMOCRATIC REVOLUTION!

Amerika'da yapılan; Türkiye'de demokratik devrim konulu toplantının afişi...

İthaca (ABD)'da yapılan anti-emperyalist toplantı devrimcilerin mücadele azmini arttırdı

Dünya çapında ve ülkemizde tüm çelişkilerin keskinleştiği faşist baskıların ve sosyal-faşist sahtekarlıkların yanında dalga dalga yükselen halkımızın devrimci mücadelesi karşısında kayıtsız kalmayan devrimci öğrenciler olarak biz okumakta olduğumuz Amerika'nın Ithaca şehrinde 11 Mart 1977 günü anti-emperyalist bir toplantı düzenledik. Çevremizde siyasi bilincin geriliğini ve A.B.D. emperyalistleri tarafından uygulanmakta olan Türkiye hakkında haber ambargosunu göz önüne alarak, 12 Mart faşizmini lanetleme yıldönümünde çevremizdeki öğrencilere ve halka yurdumuzdaki gerçek durumu, halkımızın mücadelesini ve Demokratik Halk Devrimimizi anlatmayı amaçladık. Programa gelmeyecek olanlara ulaşmak amacıyla geniş bir afişleme ve propaganda kampanyası yürüttük.

Halkımızın devrimci kabarışının Amerika'da propagandasını yapmamızdan korkan ve programımızı baltalamak için sinsi bir kampanya yürüten çevremizdeki bir-iki sosyal-faşistin tüm çabalarına rağmen toplantı başarılı oldu. Pekçok Amerikalı ve Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen ülkelerinden gelen devrimci ve demokratların bulunduğu programda ülkemizdeki alt üst oluşu, hakim sınıfların içinde bulunduğu açmazı ve halkımızın giderek yükselen ve olgunlaşan devrimci mücadelesini anlattık. Ulusal ve toplumsal kurtuluşumuzun yolunun Demokratik Halk Devrimi olduğunu belirttik. Devrimimizin ulaştığı yeri açıkladık, temel sloganlarımızı haykırdık. Proleter enternasyonalist hava içinde geçen toplantıda elimizden geldiğince halkımızın kültüründen de örnekler verdik, halk oyunları oynadık, devrimci şiirler okuduk, devrimci türkü ve marşlar söyledik.

Halkımızın devrimci mücadelesinin bir parçası olarak gördüğümüz bu eylem ülkemizdeki sınıf mücadelesinin içimize nasıl yansıdığını bize daha iyi gösterdi, cesaretimizi artırdı. Hazırlık dönemindeki eksiklikler ve yanlışlarımız, kendimizi aşmak yolunda azmimizi kamçıladı.

NE AMERİKA, NE RUSYA!
KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL - FAŞİZM!
YAŞASIN DEMOKRATİK, BAĞIMSIZ TÜRKİYE!
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM VE PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

Amerika'dan Bir Gurup Devrimci